

Warszawa, dnia 23 listopada 2021 r.

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

DOOŚ-OAII.4210.37.2016.KCz.54

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i 2 oraz art. 127 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, ze zm.), dalej Kpa, po rozpatrzeniu odwołań Gminy Mierzęcice reprezentowanej przez Wójta Grzegorza Podlejskiego z dnia 22 lipca 2016 r., [REDAKTOWANE] z dnia 25 lipca 2016 r., [REDAKTOWANE] z dnia 1 sierpnia 2016 r. oraz Górnośląskiego Towarzystwa Przyrodniczego reprezentowanego przez [REDAKTOWANE], dalej GTP, z dnia 10 sierpnia 2016 r. od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, dalej RDOŚ w Katowicach, z dnia 11 lipca 2016 r., znak: WOOŚ.4210.13.2015.IŁ, ustalającej środowiskowe uwarunkowania przedsięwzięcia pn. „Połączenie drogowe rejonu terminala Cargo z drogą krajową S1 - węzeł Mierzęcice”,

1. uchylam punkt III.1.1. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Roboty budowlane należy prowadzić w sposób powodujący jak najmniejszą emisję substancji do powietrza:

- w przypadku konieczności wykonania tymczasowych dróg dojazdowych do terenu budowy, wykonać je jako odsączalne, rozbieralne oraz z elementów niepowodujących zanieczyszczeń;
- utrzymywać w czystości miejsca położone w pobliżu wykonywanych prac (które ulegną zanieczyszczeniu w wyniku ich prowadzenia) oraz czyścić (w tym także na mokro) powierzchnie dróg wyjazdowych z miejsca budowy;
- czyścić nadwozia i koła pojazdów opuszczających teren budowy;
- zraszać drogi technologiczne i teren budowy w przypadku wystąpienia warunków powodujących znaczne przesuszenie podłoża;
- zastosować środki ograniczające pylenie w czasie transportu materiałów pylących poprzez stosowanie plandek ochronnych;
- zdjętą warstwę gleby (humusu) należy złożyć w przyzmach w pobliżu pasa robót, pod nadzorem herpetologicznym, poza siedliskami płazów oraz poza stanowiskami roślin chronionych, jeżeli zostaną stwierdzone przez nadzór botaniczny. Zgromadzona w przyzmach ziemia musi być wolna od korzeni, kamieni i materiałów nieorganicznych. Górne powierzchnie przyzma wykonać jako lekko wklęsłe, co zapewni lepsze przyjmowanie wód

opadowych. Powierzchnię przyzmy należy przykryć matami słomianymi lub obsiać mieszkankami traw w celu ochrony przed zachwaszczeniem i przesuszeniem. Przyzmy muszą znajdować się w miejscach nienarażonych na rozjeżdżanie przez pojazdy budowy i inne maszyny budowlane. Glebę należy w pierwszej kolejności wykorzystać do właściwego urządzenia przepustów, a także do rekultywacji terenu w bezpośrednim sąsiedztwie drogi, do odtworzenia warstwy glebowej wokół drogi oraz do uformowania skarp, wykopów i nasypów, lub też umożliwić jej wykorzystanie przez inne podmioty, po uprzednim zbadaniu jej przydatności.”;

2. uchylam punkt III.1.2. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Przedsięwzięcie należy realizować zgodnie z wariantem inwestycyjnym 4 o przekroju 1×2 .”

3. uchylam punkt III.1.3. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Zaplecza budowy, bazy materiałowo-sprzętowe, miejsca postoju maszyn i urządzeń budowlanych, tymczasowe drogi dojazdowe, serwisowe i drogi technologiczne, lokalizować w pierwszej kolejności na terenach przekształconych antropogenicznie, np. znajdujących się przy ul. Kolejowej czy w rejonie węzła przy drodze S1 oraz w odległości min. 50 m od zbiorników wodnych, cieków/rowów, a także poza terenami leśnymi i zadrzewionymi, znajdującymi się w rejonie projektowanej drogi, w km 0+000 – 1+000, 1+500 – 1+900 i 2+200 – 3+150.”;

4. uchylam punkt III.1.4. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Wycinkę drzew i krzewów przeprowadzić poza okresem lęgowym ptaków, tj. poza okresem od 1 lutego do 31 sierpnia. Dopuszcza się warunkowo prowadzenie prac w okresie lęgowym, lecz po uprzednim potwierdzeniu przez specjalistę ornitologa braku lęgów chronionych gatunków. Kontrolę zasiedlenia drzew i krzewów przez ornitofaunę przeprowadzić nie wcześniej niż 10 dni przed rozpoczęciem wycinki. W przypadku wykrycia w trakcie wycinki występowania lęgów chronionych gatunków, zaprzestać jej do czasu stwierdzenia przez nadzór ornitologiczny wyprowadzenia lęgów. Niezależnie od terminu wycinki, nie wcześniej niż 10 dni przed rozpoczęciem prac, specjalista chiropterolog skontroluje drzewa pod kątem wykorzystania ich jako schronień letnich i zimowych nietoperzy, a specjalista entomolog dokona lustracji drzew o pierśnicy powyżej 50 cm pod kątem obecności stanowisk bezkręgowców. W przypadku stwierdzenia obecności gatunków chronionych, wstrzymać wycinkę oraz podjąć działania określone przez nadzór przyrodniczy.

Drzewa znajdujące się w obrębie inwestycji, tj. na terenie będącym placem budowy, ale nieprzeznaczone do wycinki, należy zabezpieczyć pod nadzorem specjalisty dendrologa przed uszkodzeniami mechanicznymi i/lub chemicznymi, w następujący sposób:

- 1) pnie drzew należy osłonić drewnianymi listwami, tkaniną jutową lub grubymi matami słomianymi lub trzciniowymi z zachowaniem szczególnej ostrożności podczas prac prowadzonych przy nabiegach korzeniowych eliminując możliwość ich uszkodzenia (wysokość zabezpieczeń powinna wynosić minimum 1,7 m). Po zakończeniu realizacji inwestycji zabezpieczenia należy zdemontować nie dopuszczając do uszkodzeń drzew;
- 2) wykopy bezpośrednio przy pniach drzew należy wykonywać ręcznie lub przy użyciu mikrokoparek zgodnie z wytycznymi specjalisty dendrologa. Odkopane korzenie należy zabezpieczyć przed wysychaniem i przymrozkami, np. poprzez zastosowanie osłon jutowych, a wykopy w pobliżu drzew niezwłocznie zasypać po zakończeniu prac. W przypadku przerw w pracy wykopy należy tymczasowo zasypać lub zabezpieczyć korzenie przed wysychaniem, według wskazań nadzoru przyrodniczego. ;

- 3) nie należy obcinać korzeni szkieletowych drzew, gdyż grozi to zachwianiem statyki drzewa;
- 4) w trakcie prowadzonych prac niedopuszczalne są zmiany poziomu podłoża w obrębie koron drzew nieprzeznaczonych do usunięcia poprzez nasypywanie warstw gleby w zasięgu ich koron, jak również składowanie materiałów chemicznych, budowlanych oraz wszelkich odpadów, lokalizowanie placów manewrowych i miejsc postoju pojazdów budowy oraz innych urządzeń budowlanych.”;

5. uchylam punkt III.1.7. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Teren budowy, w szczególności miejsca mogące stanowić pułapki dla płazów (wykopy, zastoiska wodne, koleiny) poddawać regularnym kontrolom. W okresie wiosennych i jesiennych migracji, tj. od 1 marca do 15 maja oraz od 15 sierpnia do 15 października dwa razy dziennie (rano i wieczorem), w pozostałym okresie raz dziennie. W przypadku stwierdzenia obecności zwierząt, osobniki należy przenieść do odpowiedniego dla danego gatunku siedliska poza zasięgiem oddziaływania inwestycji, wskazanego przez pełniącego nadzór herpetologa. Pod kontrolą specjalisty herpetologa z nadzoru przyrodniczego, należy:

7.1. zastosować tymczasowe wygradzenia herpetologiczne o wysokości 50 cm w części nadziemnej zakończonej dodatkowo 10 cm przewieszką skierowaną „na zewnątrz”. Część podziemna wygradzenia powinna być wkopana na głębokość min. 20 cm. Wygradzenie należy wykonać z materiału umożliwiającego odpowiedni naciąg (siatka/folia polimerowa, siatka stalowa, geowłóknina, geotkanina, bądź też tworzywo sztuczne). Oczka siatki nie mogą przekraczać 0,5 cm. Wolne końce wygradzeń należy zakończyć U-kształtnymi lub C-kształtnymi zawrotkami. Tymczasowe wygradzenia herpetologiczne należy zastosować obustronnie w km 1+350 – 1+900 oraz w km 2+700 – 3+500 projektowanej drogi, z zastrzeżeniem, że lokalizację wygradzeń będzie na bieżąco weryfikował nadzór przyrodniczy w sposób dostosowujący ich rozmieszczenie do lokalnych uwarunkowań środowiskowych i aktualnego frontu robót. Przy pomocy wygradzeń ochronnych należy również zabezpieczyć drogi dojazdowe pojazdów na teren budowy, w przypadku stwierdzenia przez nadzór przyrodniczy występowania gatunków herpetofauny. Tymczasowe wygradzenia należy utrzymywać w stanie technicznym zapewniającym ich właściwe funkcjonowanie, w szczególności poprzez kontrole stanu technicznego oraz dokonywanie bieżących napraw. Kontrole należy przeprowadzać w okresie wiosennych i jesiennych migracji, tj. od 1 marca do 15 maja oraz od 15 sierpnia do 15 października dwa razy dziennie (rano i wieczorem), w pozostałym okresie raz dziennie.

7.2. zastosować wiaderka zamontowane po zewnętrznej stronie płotków tymczasowych (co 30 m oraz na obu ich końcach). Wiaderka o wysokości min. 40 cm powinny posiadać przepuszczalne dno oraz zostać wkopane równo z gruntem, tak aby stanowiły pułapki, pozwalające na wyłowienie migrujących zwierząt (płazów) i ich późniejsze przeniesienie pod nadzorem przyrodniczym do właściwych siedlisk, poza strefę zagrożenia. W pułapkach należy umieścić materiał osłaniający płazy przed słońcem i drapieżnikami, np. mech, liście. Do każdej pułapki należy włożyć kij, w taki sposób, aby wystawał z pułapki pod dużym kątem i umożliwiał wyjście małym gryzoniom i ryjówkom. Wiaderka muszą zostać umieszczone maksymalnie blisko ogrodzenia (powinny wręcz do niego przylegać), tak aby płazy wędrujące wzdłuż ogrodzenia zawsze do nich wpadały, a nie przechodziły obok. Kontrolę wiader i przenoszenie zwierząt, które do nich wpadły, przeprowadzać w okresie wiosennych i jesiennych migracji, tj.

od 1 marca do 15 maja oraz od 15 sierpnia do 15 października dwa razy dziennie (rano i wieczorem), w pozostałym okresie raz dziennie.”;

6. uchylam punkt III.1.10. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Należy stosować rozwiązania organizacyjno-techniczne, mające na celu zmniejszenie zagrożenia wystąpienia zanieczyszczenia wód gruntowych, ziemi oraz zaburzenia stosunków gruntowo-wodnych:

- czyścić powierzchnie dróg dojazdowych, dróg technologicznych oraz miejsc położonych w pobliżu wykonywanych prac budowlanych;
- wykorzystywać sprawne urządzenia, maszyny i pojazdy oraz dokonywać okresowych przeglądów technicznych sprzętu budowlanego. Prowadzić bieżącą konserwację sprzętu technicznego oraz tankować pojazdy i maszyny w wyznaczonych do tego celu strefach zaplecza budowy, które muszą być utwardzone i uszczelnione;
- zorganizować place budowy i zaplecza w sposób zapewniający oszczędne korzystanie z terenu i minimalne przekształcenie jego powierzchni;
- miejsca postoju maszyn i urządzeń budowlanych, lokalizacji baz materiałowo-sprzętowych stwarzających zagrożenie zanieczyszczenia środowiska gruntowo-wodnego substancjami ropopochodnymi uszczelnić poprzez zastosowanie np. geomembrany oraz wyposażyć w maty sorpcyjne oraz sorbenty i inne środki techniczne na potrzeby prowadzenia ewentualnych działań ratowniczych. Miejsca do mycia, tankowania i napraw sprzętu budowlanego zlokalizować na terenie budowy oraz zapleczach budowy, zabezpieczonych przed zanieczyszczeniem środowiska gruntowo-wodnego poprzez jego uszczelnienie np. przy użyciu geomembrany lub innych materiałów spełniających ww. funkcję;
- miejsca prowadzenia prac, tankowania, konserwacji maszyn i sprzętu oraz magazynowania materiałów pędnych i odpadów niebezpiecznych wyposażyć w środki techniczne i chemiczne do usuwania lub neutralizacji substancji, tak by w przypadku awaryjnego wycieku olejów z maszyn budowlanych i taboru samochodowego zanieczyszczenia mogły być zebrane i wywiezione do unieszkodliwienia. Materiały pędne należy magazynować w sposób uniemożliwiający przedostawanie się zanieczyszczeń do środowiska gruntowo-wodnego: na szczelnym podłożu, w szczelnych, zamykanych i opisanych pojemnikach odpornych na działanie magazynowanych w nich substancji, w miejscu osłoniętym przed działaniem czynników atmosferycznych i ingerencją osób nieupoważnionych.”;

7. uchylam punkt IV.2. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Należy wykonać przepusty, wymienione w Tabeli 1, które będą przystosowane do pełnienia funkcji przejść dla batrachofauny, o wymiarach zależnych od ich projektowanej długości, tj.:

- szerokość $\geq 1,0$ m, wysokość $\geq 0,75$ m przy obiektach o długość do 20 m;
- szerokość $\geq 1,5$ m, wysokość $\geq 1,0$ m przy obiektach o długość do 30 m.

Tabela 1. Przepusty dostosowane do migracji płazów.

L.p.	Nazwa obiektu	Lokalizacja obiektu [km drogi]	Parametry przejścia
1	Przepust 05 pod DW	1+603	Wymiary minimalne: szerokość 1,0 m; wysokość 0,75 m Przejście o prostokątnym lub eliptycznym oraz otwartym przekroju (otwarte dno), w postaci przepustu pod drogą

2	-	1+550	Wymiary minimalne: szerokość 1,0 m; wysokość 0,75 m Przejście o prostokątnym lub cylindrycznym oraz otwartym przekroju (otwarte dno), w postaci przepustu pod drogą
3	-	2+950	Wymiary minimalne: szerokość 1,0 m; wysokość 0,75 m Przejście o prostokątnym lub cylindrycznym oraz otwartym przekroju (otwarte dno), w postaci przepustu pod drogą

8. uchylam punkt IV.1.1. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Strefy przepustów dla batrachofauny muszą w sposób łagodny i płynny przechodzić w sąsiadujący teren, zachowując naturalny charakter otoczenia. Biorąc pod uwagę warunki techniczne przedmiotowych obiektów, w ich sąsiedztwie należy ułożyć warstwę ziemi urodzajnej oraz obsiać nasionami traw (z dopuszczalną domieszką roślin motylkowych i bylin), dobranych odpowiednio do warunków siedliskowych oraz zastosować zabezpieczenie przed rozmyciem, według potrzeb, za pomocą geowłókniny lub geosiatki. Dno przepustów pokryć gruntem (glebą) o dużych zdolnościach retencjonowania wody. Grunt powinien być niezagęszczony, o miąższości zapewniającej szczelne i trwałe pokrycie dna.”;

9. uchylam punkt IV.1.3. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Wykonać szczelny system herpetologicznych wygrodzeń ochronno-naprowadzających, obustronnie w km 1+350 – 1+900 oraz w km 2+700 – 3+150 planowanej drogi. Stałym wygrodzeniem herpetologicznym należy również wygrodzić obszar węzła łączącego projektowaną drogę z drogą ekspresową S1, tj. obszar od rejonu planowanego ronda nr 3 i dalej w kierunku północnym do granicy kompleksu leśnego, położonego w km ok. 3+150 drogi wraz z wygrodzeniem łącznika ronda nr 3 z drogą powiatową nr 3206S. Płotki herpetologiczne wykonać przed oddaniem inwestycji do eksploatacji.”;

10. uchylam punkt IV.1.3.1. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Wygrodzenia herpetologiczne należy wykonać z uwzględnieniem poniższych wytycznych:

- wysokość ponad poziom gruntu wynosić ma min. 50 cm;
- należy je wkopać w grunt na głębokość min. 20 cm;
- wykonać je należy z pełnych paneli (tworzywo sztuczne, beton, polimerobeton, blacha) lub siatki stalowej ocynkowanej;
- zastosować maksymalne wymiary oczek 5 × 5 mm w przypadku zastosowania siatki;
- w części górnej wykonać przewieszkę o długości minimum 10 cm odgiętą „na zewnątrz” od drogi pod kątem 45-90°;
- na końcach ogrodzeń wykonać zawrotki w kształcie litery „C” lub „U”;
- ogrodzenia muszą być szczelnie połączone z przyczółkami przepustów;
- w pasie gruntu bezpośrednio przylegającym do ogrodzeń ochronno-naprowadzających nie stosować wysiewu i nasadzeń roślin, które mogą utrudniać naprowadzanie zwierząt na przejścia i mogą ułatwiać wspinanie się i przekraczanie ogrodzeń.”;

11. uchylam punkt IV.3.2. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„W ramach bieżącego utrzymania zbiorników retencyjnych, ich brzegi kosić oraz usuwać samosiejki gatunków obcych oraz oczyszczać z osadów jednokrotnie w ciągu roku. Wszystkie planowane do wybudowania zbiorniki retencyjno-infiltracyjne należy ogrodzić i zabezpieczyć przed dostępem osób niepowołanych. W celu zabezpieczenia zbiorników przez przedostaniem

się do nich płazów, wzdłuż całego ogrodzenia zbiorników wykonać, pod nadzorem specjalisty herpetologa, dogęszczenie jego dolnej części poprzez zastosowanie ogrodzenia z pełnych paneli (tworzywo sztuczne, beton, polimerobeton, blacha) lub siatki stalowej ocynkowanej o maksymalnych wymiarach oczek 5 mm x 5 mm, wysokości minimum 50 cm w części nadziemnej, zagłębionego w gruncie na głębokości minimum 20 cm, z przewieszką w części górnej długości minimum 10 cm, odchyloną pod kątem 45-90° w stronę zewnętrznej części zbiorników. Ogrodzenia zbiorników na całym przebiegu muszą być szczelne. Pas szerokości 50-80 cm od czoła płotka powinien być pozbawiony roślinności. W przypadku bramy lub furtki należy trwale przymocować płotek do ich skrzydeł tak, aby prześwit pomiędzy podłożem i skrzydłem bramy/furtki nie był większy niż 5 mm. Dodatkowo w przypadku montażu bramy lub furtki nad terenem nieutwardzonym, np. w ciągu drogi serwisowej o nawierzchni innej niż bitumiczna lub z kostki betonowej, na całej szerokości bramy lub furtki należy wykonać nawierzchnię z betonowych płyt chodnikowych, co wykluczy możliwość podkopywania się zwierząt. Dopuszcza się rezygnację z zagłębienia płotków w grunt w przypadku, gdy ogrodzenie zbiorników zostanie wykonane na podmurówce (monolitycznej lub systemowej) zagłębionej w grunt na głębokość minimum 20 cm. Płotki uniemożliwiające dostawanie się płazów do zbiorników należy zamontować bezpośrednio po ich wybudowaniu. Należy kontrolować zbiorniki retencyjne w okresie zalegania w nich wody przynajmniej raz w miesiącu. Jeżeli zostanie w nich stwierdzona obecność płazów konieczne jest ich odłowienie i przeniesienie do najbliższych miejsc ich występowania.”;

12. uchylam punkt IV.3.4. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„W celu minimalizacji oddziaływania urządzeń odwodnienia drogi na zwierzęta, należy uwzględnić poniższe wytyczne:

- studnie osadnikowe muszą posiadać szczelne pokrywy;
- studzienki rewizyjne zaopatrzyć w pełne pokrywy o jak najmniejszej liczbie otworów obsługowych i możliwie najmniejszej średnicy otworów;
- studnie i niecki wpadowe zaopatrzyć w szczelną pokrywę górną (betonową) z włazem rewizyjnym. W przypadku gdy głębokość niecki jest zbyt mała dla zastosowania stałej pokrywy (utrudnienia eksploatacyjne), można zastosować przykrycie w postaci stalowej kłapy lub ramy z płaskowników stalowych o usytuowaniu prętów w odstępach maksymalnych co 20 mm. Otwory wlotowe do studni i niecek (połączenie z rowami) zabezpieczyć pionowymi kratami stalowymi lub płaskownikami o usytuowaniu prętów w odstępach maksymalnych co 20 mm. Jeżeli studnie posiadają ogrodzenie ochronne z siatki, wówczas ogrodzenie to należy uzupełnić o zabezpieczenia dla małych zwierząt w postaci siatki o małych oczkach (≤ 5 mm) połączonej szczelnie z ogrodzeniem głównym (wysokość części nadziemnej 50 cm, zakończonej dodatkowo 10 cm przewieszką skierowaną „na zewnątrz”);
- w przypadku zastosowania studni zamkniętych z kratą wpadową, wykonać elementy ucieczkowe dla płazów w postaci, np. spiralnych rur drenażowych umożliwiających płazom wejście rurą przy różnych poziomach stanu wody w studni lub pochylni perforowanej (z blachy o grubości min. 1 mm, wielkości oczek poniżej 5 mm, o odgiętych pionowo krawędziach bocznych na wysokość min. 13 mm).”;

13. uchylam punkt IV.4. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Należy wykonać nasadzenia zastępcze wzdłuż drogi, spełniające funkcję izolacyjną, w postaci:

- zieleni niskiej (krzewów) na powierzchni 1000 m² w km 1+075 – 1+180;
- zieleni wysokiej (drzew) w liczbie 80 sztuk w km 1+335 – 1+420.

Do nasadzeń wykorzystać sadzonki składające się z gatunków rodzimych, dostosowanych do panujących na analizowanym obszarze warunków siedliskowych. Przy doborze gatunków należy wziąć pod uwagę roślinność rzeczywistą występującą wokół inwestycji, warunki glebowe i siedliskowe. Dobór drzew i krzewów powinien uwzględniać zarówno gatunki liściaste, jak i iglaste.

Dobór materiału nasadzeniowego oraz sadzenie drzew należy wykonać z uwzględnieniem poniższych wytycznych:

1) materiał roślinny musi posiadać następujące cechy:

- wyprodukowany zgodnie z zasadami agrotechniki szkółkarskiej, szkółkowany co najmniej 2-krotnie,
- prawidłowo uformowany, z zachowaniem charakterystycznych dla gatunku i odmiany pokroju, wysokości, szerokości i długości pędów, a także równomiernego rozgałęzienia,
- bez uszkodzeń mechanicznych,
- pąk szczytowy wyraźnie uformowany,
- bryła korzeniowa prawidłowo uformowana, zwarta, nieuszkodzona, na korzeniach szkieletowych powinny występować liczne drobne korzenie,
- pędy szkieletowe korony powinny być dobrze wykształcone i równomiernie rozmieszczone oraz występować w ilości zależnej od gatunku i odmiany, jednak nie mniejszej niż 4,
- obwody pni sadzonek na wysokości 100 cm powinny wynosić min. 12 cm w przypadku drzew liściastych i 10 cm w przypadku drzew iglastych;

2) wymagania dotyczące sadzenia drzew:

- doły pod sadzonki powinny być zaprawione ziemią urodzajną i mieć dwukrotnie większą wielkość od bryły korzeniowej, a w przypadku sadzenia drzew z gołymi korzeniami - trzykrotnie większą,
- wbić w dno dołu trzy drewniane paliki o średnicy nie mniejszej niż 5 cm i o wysokości min. 200 cm nad poziomem gruntu w sposób zapewniający ich stabilność,
- uformować misę o średnicy min. 80 cm, zagłębioną około 5 cm poniżej istniejącego terenu, a następnie zasypać sypką ziemią, grunt zagęścić poprzez ubicie, zwracając uwagę, aby nie ubijać bryły korzeniowej tylko grunt wokół niej,
- rośliny podlać od razu po posadzeniu, wykorzystując min. 30 litrów wody na jedną sadzonkę,
- misę przysypać warstwą ściółki (kora lub zrąbki) o grubości 5-7 cm, tak aby misa po ściółkowaniu pozostawała na poziomie przyległego terenu,
- pnie drzew przywiązać do palików tuż pod koroną przy użyciu elastycznej taśmy nośnej o szerokości min. 3 cm;

3) niedopuszczalne jest wykorzystywanie sadzonek:

- z uszkodzeniami mechanicznymi, pęknięciami kory i oznakami martwicy,
- z odrostami podkładki poniżej miejsca szczepienia,
- ze śladami żerowania szkodników,
- z uszkodzonym pękiem szczytowym przewodnika,
- z uszkodzoną bądź przesuszoną bryłą korzeniową;

4) w czasie transportu sadzonki muszą być zabezpieczone przed uszkodzeniem bryły korzeniowej tkaniną, która ulegnie rozkładowi po posadzeniu drzew. W przypadku sadzonek bez bryły korzeniowej, nie można dopuścić do przesuszenia korzeni. Terminy sadzenia drzew

oraz odległości pomiędzy poszczególnymi sadzonkami określi specjalista dendrolog z nadzoru przyrodniczego w zależności od rodzaju systemu korzeniowego (zakryty, nagi) i gatunków sadzonych drzew.”;

14. uchylam punkt IV.5. ww. decyzji i umarzam postępowanie organu I instancji w tym zakresie;

15. uchylam punkt IV.6. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Projekt przedsięwzięcia powinien uwzględnić wykonanie ekranowania o wysokości 1 metra na odcinku drogi w km 1+245 – 1+395 (strona lewa). W przypadku stwierdzenia konieczności montażu przezroczystych ekranów akustycznych, należy je zabezpieczyć przed możliwością wystąpienia kolizji z ptakami poprzez zastosowanie pionowych, wtopionych w ekrany pasów w kolorze czarnym, szerokości nie mniejszej niż 2 cm i rozmieszczonych w odległości nie większej niż 10 cm, na całej wysokości i szerokości ekranów.”;

16. uchylam punkt V.1. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Wszelkie prace związane z realizacją inwestycji prowadzić pod stałym nadzorem przyrodniczym. Nadzór ten musi składać się ze specjalistów posiadających wiedzę praktyczną z następujących dziedzin: herpetologii, botaniki, ornitologii, dendrologii, entomologii i chiropterologii, posiadających doświadczenie w prowadzeniu prac terenowych i identyfikacji szaty roślinnej (flory i roślinności) oraz gatunków fauny. Zadaniem nadzoru przyrodniczego będzie kontrola wpływu prowadzonych prac przygotowawczych i budowlanych na występujące w obszarze inwestycji i na terenach z nim bezpośrednio sąsiadujących, gatunki flory i fauny oraz siedliska przyrodnicze, a w przypadku zaistnienia możliwości naruszenia zakazów zawartych w ustawie o ochronie przyrody, występowanie do odpowiednich organów o stosowne decyzje/zezwolenia.”;

17. uchylam punkt V.2. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Przez cały okres eksploatacji inwestycji, począwszy od oddania drogi do użytkowania, nadzór herpetologiczny będzie prowadzić kontrole:

- szczelności zabezpieczeń systemu odwodnienia drogi przed wpadaniem zwierząt oraz elementów ucieczkowych ze studni i niecek wpadowych – 3 razy w roku, tj. raz w okresie od 1 lutego do końca marca, raz w okresie od 1 maja do końca czerwca i raz w sierpniu;
- drożności rowów i przepustów przystosowanych do pełnienia funkcji przejść dla zwierząt i usuwanie obcych materiałów blokujących światło obiektów – 3 razy w roku, tj. raz w okresie od 1 lutego do końca marca, raz w okresie od 1 maja do końca czerwca i raz w sierpniu;
- szczelności ogrodzeń ochronno-naprowadzających – 3 razy w roku, tj. raz w okresie od 1 lutego do końca marca, raz w okresie od 1 maja do końca czerwca i raz w sierpniu;
- dokładne terminy kontroli ustalą specjaliści z nadzoru przyrodniczego w zależności od panujących warunków meteorologicznych. W przypadku stwierdzenia w trakcie kontroli uszkodzeń zabezpieczeń systemu odwodnienia, elementów ucieczkowych, ogrodzeń ochronno-naprowadzających, należy podjąć natychmiastowe działania naprawcze.”;

18. uchylam punkt VI. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Należy prowadzić:

1) Monitoring udatności i trwałości nasadzeń zastępczych drzew i krzewów, w okresie 3 lat od ich posadzenia – w 1, 2 i 3 roku. W przypadku stwierdzonego braku zachowania żywotności drzew lub krzewów, nasadzenia należy uzupełniać w stosunku 1:1. Nasadzenia należy uzupełnić najpóźniej w następnym roku kalendarzowym. Termin sadzenia drzew zostanie określony przez

nadzór przyrodniczy odpowiedzialny za monitoring, który uwzględni rodzaj zastosowanych sadzonek (z zakrytym bądź nagim systemem korzeniowym), zastosowane gatunki i uwarunkowania meteorologiczne.

2) W ciągu dwóch lat od oddania drogi do użytkowania przeprowadzać całoroczny monitoring porealizacyjny chiropterofauny w kilometrażu 1+400 – 1+500 projektowanej drogi (rejon ronda i połączenia z drogą wojewódzką nr 913, na wysokości zbiornika wodnego), polegający na:

- obserwacji miejsc koncentracji i przelotów nietoperzy połączonych z nasłuchami detektorowymi;
- identyfikacji ofiar kolizji z pojazdami i ekranami.

Propozycję metodyki prowadzenia monitoringu chiropterofauny należy przedstawić do akceptacji Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Katowicach. Końcowe sprawozdanie z przeprowadzonego monitoringu, zawierające zbiorcze zestawienie zebranych wyników wraz z ich interpretacją i propozycją ewentualnych działań minimalizujących, należy przekazać Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Katowicach oraz do wiadomości Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska, w terminie trzech miesięcy od zakończenia ostatniego cyklu kontroli w ostatnim okresie monitoringowym.”;

19. uchylam punkt VIII. ww. decyzji i w tym zakresie orzekam:

„Nakładam obowiązek sporządzenia analizy porealizacyjnej w zakresie skuteczności rozwiązań mających na celu ochronę przed hałasem terenów podlegających ochronie akustycznej. Analizę porealizacyjną należy wykonać po upływie 1 roku od dnia oddania obiektu do użytkowania i przedstawić ją w terminie 18 miesięcy od dnia oddania obiektu do użytkowania Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Katowicach i Marszałkowi Województwa Śląskiego.”;

20. w pozostałym zakresie utrzymuję ww. decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Cytowaną w sentencji decyzją RDOŚ w Katowicach ustalił środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia pn. „*Połączenie drogowe rejonu terminala Cargo z drogą krajową S1 - węzeł Mierzęcice*”. Od ww. decyzji skuteczne odwołania w terminie ustawowym do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, dalej GDOŚ, za pośrednictwem RDOŚ w Katowicach wnieśli: Gmina Mierzęcice, [REDAKTOWANE] oraz GTP. Skarżące stowarzyszenie GTP wniosło akces do prowadzonego przez organ I instancji postępowania w dniu 12 sierpnia 2015 r., tj. już po wydaniu postanowienia w przedmiocie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (i określającego zakres raportu oos) przedmiotowego przedsięwzięcia (postanowienie z dnia 1 czerwca 2015 r., znak: WOOŚ.4210.13.2015.IŁ.4). Chodź dopuszczenie organizacji ekologicznej nie wymaga wydawania odrębnego postanowienia, RDOŚ w Katowicach, po nabyciu przez postanowienie określające obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania oraz zakres raportu oos waloru ostateczności, postanowieniem z dnia 4 września 2015 r., znak: WOOŚ.4210.13.2015.IŁ.15, potwierdził skuteczność włączenia się stowarzyszenia, jako organizacji ekologicznej, do prowadzonego przez siebie postępowania wymagającego udziału społeczeństwa. Organ I instancji prawidłowo uznał spełnienie przez skarżącego przesłanek warunkujących udział w postępowaniu organizacji ekologicznych (aktualnych na dzień wniesienia przez nie żądania), tj. zbieżność celów statutowych z przedmiotem postępowania oraz prowadzenie działalności statutowej w zakresie ochrony środowiska lub ochrony przyrody, przez minimum 12 miesięcy

przed dniem wszczęcia postępowania. Skarżącemu stowarzyszeniu jako podmiotowi występującemu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym na prawach strony przysługiwało zatem prawo wniesienia odwołania w przepisany terminie, co skutecznie uczyniło w dniu 10 sierpnia 2016 r.

Gmina Mierzęcice w odwołaniu podniosła następujące uwagi:

1. brak przeprowadzenia rozprawy administracyjnej w czasie prowadzonego postępowania przez organ I instancji pomimo faktu, iż inwestycja powoduje konflikt społeczny. Strona skarżąca wskazała również, że o przeprowadzenie ww. rozprawy wnioskowało także GTP.

Gmina wniosła o uchylenie decyzji RDOŚ w Katowicach z dnia 11 lipca 2016 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji, wskazując jednocześnie na konieczność przeprowadzenia rozprawy administracyjnej.

██████████ w złożonym odwołaniu podniósł następujące kwestie:

2. decyzja RDOŚ w Katowicach nie odnosi się do całości inwestycji drogowej planowanej przez Zarząd Dróg Wojewódzkich w Katowicach, dalej ZDW, nie obejmuje ona newralgicznego elementu jak dwa przeciwległe ronda na dotychczasowym węźle „Mierzęcice” na drodze S1 i ul. Gminnej przewidziane do realizacji przez ZDW (ronda i droga nie są uwzględnione w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, dalej raport oos);
3. w projektowanym kształcie budowa uniemożliwi komunikację pieszym z Centrum Gminy Mierzęcice (brak kładki dla pieszych na wiadukcie). Ponadto będzie to również znaczące utrudnienie dla rowerzystów i kierowców poruszających się po drodze DP 3206;
4. brak dołączenia do decyzji organu I instancji załącznika graficznego obrazującego przedmiotowe przedsięwzięcie.

██████████ wniósł o uchylenie decyzji RDOŚ w Katowicach z dnia 11 lipca 2016 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.

██████████ w odwołaniu podniósł zarzuty takie jak:

5. wydanie decyzji przez RDOŚ w Katowicach na podstawie „*wątpliwej jakości informacji przekazywanych przez wnioskodawcę*”;
6. inwestycja może w znaczący sposób przyczynić się do zmniejszenia ruchu pojazdów na DK 78, a oddanie do użytku Autostrady A1 spowoduje odciążenie DK 78. Ponadto wnioskodawca zapewniał również o braku konieczności wyburzenia budynku przy ul. Kolejowej 119, który jednak zostanie rozebrany. Zdaniem skarżącego twierdzenia pełnomocnika inwestora nie są poparte żadnymi analizami;
7. brak informowania mieszkańców Mierzęcic o konsultacjach przeprowadzanych w 2011 r. Skarżący jest zdania, że twierdzenie wnioskodawcy, iż mieszkańcy nie stawiali się na spotkania organizowane przez UG w Mierzęcicach w 2011 r. jest nieprawdziwe;
8. wyjaśnienia wnioskodawcy dotyczące przebiegu spotkania z dnia 23 lipca 2015 r. zorganizowanego w siedzibie Ochotniczej Straży Pożarnej w Mierzęcicach są, w opinii skarżącego, „*nieprawdziwe*” oraz „*kłamliwe*”;
9. brak przeprowadzenia inwentaryzacji zbiornika wodnego znajdującego się około 80 m na wschód od ronda nr 2, węzła przy ul. Kolejowej. Zdaniem odwołującego się w ww. zbiorniku znajdują się płazy, co nie zostało uwzględnione przez wnioskodawcę;
10. brak pewności, że przedmiotowe przedsięwzięcie spowoduje zmniejszenie ruchu i poprawę warunków życia mieszkańców;

11. brak przedstawienia przez wnioskodawcę alternatywnego przebiegu drogi. Skarżący uważa, że przedstawione zostały tylko te warianty, które były konsultowane w 2011 r. Jednocześnie odwołujący się wskazał, iż na konsultacjach w 2011 r. pojawiła się propozycja przesunięcia drogi w kierunku zachodnim w rejonie przejścia nad ul. Kolejową;
12. niewłaściwe przeprowadzenie konsultacji społecznych, przedstawianie przez pełnomocnika inwestora nieprawdziwego przebiegu spotkania, organizowanie spotkań bez udziału mieszkańców Mierzęcic;
13. odpowiedź wnioskodawcy w „pkt 6” w żaden sposób nie odpowiada na treść uwagi mieszkańców;
14. wskazanie przez pełnomocnika inwestora nieprawdy, że wszyscy obecni na spotkaniu w dniu 7 września 2011 r. popierali realizację inwestycji w wariantcie IV, ponieważ skarżący był przeciwny budowy drogi w tym wariantcie. Ponadto w dniu 20 października 2011 r. do ZDW przesłano pismo podpisane przez 62 mieszkańców ul. Kolejowej, którzy wyrazili swój sprzeciw wobec realizacji inwestycji w wariantcie IV;
15. zmuszenie przez wnioskodawcę właściciela budynku przy ul. Kolejowej 119 do podjęcia decyzji o jego wyburzeniu wskutek realizacji inwestycji drogowej.

GTP w odwołaniu i jego uzupełnieniu wskazuje, że:

16. decyzja RDOŚ w Katowicach nie została oparta na pełnej inwentaryzacji przyrodniczej. Działania GTP umożliwiły uzupełnienie danych o batrachofaunie, jednak dane o występowaniu nietoperzy pozostają niepełne. Skarżący podnosi, że z gatunków ssaków podlegających ochronie stwierdzono jedynie kreta europejskiego, natomiast obserwacje wzrokowe potwierdzają obecność nietoperzy na wysokości km 1+500 projektowanej drogi w rejonie planowanego ronda. Wobec powyższego w przedmiotowej dokumentacji brak jest informacji dotyczących wpływu inwestycji na nietoperze;
17. inwestycja będzie skutkować trwałym efektem barierowym dla płazów na odcinku km 1+300 – 1+550. Mając na uwadze występujące w bezpośrednim sąsiedztwie tego odcinka cenne miejsce rozrodu płazów, strona skarżąca zawnioskowała o zmianę lokalizacji ronda i przesunięcie go w rejon km 1+250 lub zaproponowanie innego rozwiązania projektowego. Ponadto, na wysokości rozrodu płazów konieczne jest zaplanowanie dodatkowych przepustów rozmieszczonych co 50-100 m. GTP zarzuca również pominięcie w raporcie oś obecności traszek w miejscu rozrodu płazów na wysokości km 1+400 (strona lewa);
18. zaplanowane w decyzji organu I instancji długości przepustów mogą okazać się zbyt krótkie wobec braków w inwentaryzacji i identyfikacji szlaków migracyjnych płazów;
19. konieczna jest budowa zbiorników kompensacyjnych w celu odsunięcia głównych koncentracji występowania płazów od zbiorników w rejonie węzła Mierzęcice;
20. odłowy płazów z pułapek co 2 dni po sezonie migracji są zbyt rzadkie, w dni upalne zwierzęta będą ginąć w tych pułapkach;
21. decyzja RDOŚ w Katowicach nie przewiduje na etapie eksploatacji inwestycji kontroli śmiertelności płazów na jezdni jak również urządzeń odwodnienia, co jest niezbędne w celu pełnej kontroli rzeczywistego wpływu inwestycji na batrachofaunę i podejmowania działań zaradczych.

GTP wniosło o uchylenie decyzji RDOŚ w Katowicach z dnia 11 lipca 2016 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji w celu umożliwienia inwestorowi uzupełnienia materiału dowodowego.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Niniejsze przedsięwzięcie, co ujęto w zaskarżonej decyzji, zostało zakwalifikowane zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 60 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2016 r., poz. 71), tj. *drogi o nawierzchni twardej o całkowitej długości przedsięwzięcia powyżej 1 km inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 31 i 32 oraz obiekty mostowe w ciągu drogi o nawierzchni twardej, z wyłączeniem przebudowy dróg oraz obiektów mostowych, służących do obsługi stacji elektroenergetycznych i zlokalizowanych poza obszarami objętymi formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody*. Podkreślić należy, że rozporządzenie to utraciło moc w toku postępowania pierwszoinstancyjnego (tj. w dniu 26 września 2019 r.) ale z uwagi na § 4 zastępującego go rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839) wciąż znajduje zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Zważywszy, że inwestycja zalicza się do przedsięwzięć realizowanych w części na terenach zamkniętych (por. pismo inwestora z dnia 12 marca 2015 r., znak: 0120/0109/kw/2015), organem właściwym do wydania zaskarżonej decyzji był RDOŚ w Katowicach [na podstawie art. 75 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353, ze zm.), dalej ustawa ooś]. Powyższe uzasadnia, z uwagi na brzmienie art. 127 ust. 3 ustawy ooś, właściwość rzeczową i instancyjną GDOŚ w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, której istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, organ w ramach postępowania odwoławczego dokonał analizy zgromadzonego materiału dowodowego. W toku postępowania odwoławczego GDOŚ rozpatrzył sprawę w pełnym zakresie, co do okoliczności faktycznych i prawnych. Organ nie znalazł przyczyn, które uzasadniałyby uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie jej do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Po przeanalizowaniu akt sprawy, pismami z dnia 6 września 2019 r., znak: DOOŚ-OAII.4210.37.2016.KCz.16, oraz z dnia 3 czerwca 2020 r., znak: DOOŚ-OAII.4210.37.2016.KCz.31, GDOŚ wezwał inwestora do przedłożenia wyjaśnień merytorycznych dotyczących przedmiotowej inwestycji, co zostało uczynione pismami wnioskodawcy z dnia 2 października 2019 r., znak: 0469/0109/łm/2019, oraz z dnia 15 lipca 2020 r., znak: 0169/0109/łm/2020.

Przekazane w odpowiedzi na wezwanie dodatkowe informacje i wyjaśnienia posłużyły do szczegółowej oceny oddziaływania planowanego zamierzenia inwestycyjnego na środowisko oraz pozwoliły na doprecyzowanie warunków realizacji przedsięwzięcia zawartych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W trakcie postępowania odwoławczego, przed wydaniem decyzji rozstrzygającej sprawę, GDOŚ, mając na względzie obowiązki wynikające z zasady czynnego udziału stron w postępowaniu (art. 10 § 1 Kpa), zawiadomieniami z dnia 9 marca 2021 r., znak: DOOŚ-

OAII.4210.37.2016.KCz.44, oraz znak: DOOŚ-OAII.4210.37.2016.KCz.45, poinformował strony o możliwości zapoznania z materiałem dowodowym oraz wypowiedzenia się co do jego treści. Żadna ze stron postępowania nie zgłosiła uwag i wniosków do zgromadzonego materiału dowodowego.

W wyniku czynności organu II instancji dokumentacja została zgromadzona w stopniu wystarczającym do pełnego i prawidłowego rozpoznania sprawy. Po wnikliwym zbadaniu poprawności postępowania przeprowadzonego przez organ I instancji oraz mając na uwadze, że kompetencje orzecznicze organu odwoławczego nie sprowadzają się tylko do kontroli zasadności zarzutów podniesionych w stosunku do rozstrzygnięcia organu I instancji, lecz do analizy całości akt sprawy oraz kontroli merytorycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, GDOŚ uchylił punkty: III.1.1., III.1.3., III.1.4., III.1.7., III.1.10., IV.2., IV.1.1., IV.1.3., IV.1.3.1., IV.3.2., IV.3.4., IV.4., IV.6., V.1., V.2. oraz VI. decyzji RDOŚ w Katowicach i w tym zakresie orzekł co do istoty sprawy, uchylił punkt IV.5. decyzji i umorzył postępowanie organu I instancji w tym zakresie, natomiast w pozostałej części utrzymał ww. decyzję w mocy. Organ odwoławczy szczegółowo rozpatrzył i ustosunkował się również do zarzutów stron, co znalazło odzwierciedlenie w dalszej części niniejszej decyzji.

Rozpatrując przedmiotową sprawę organ odwoławczy w punkcie 1 niniejszej decyzji uznał za konieczne uzupełnienie pkt III.1.1. decyzji RDOŚ w Katowicach, polegające na określeniu warunków, jakie muszą spełniać tymczasowe drogi dojazdowe do terenu budowy. W punkcie tym GDOŚ wprowadził również zakaz deponowania gleby w obrębie siedlisk płazów oraz określił sposób wykonania przyzm złożonych z humusu. Celem takiego działania jest zapewnienie odpowiedniego nawilgocenia przyzm i ochrona przed mechanicznym niszczeniem m.in. przez pojazdy budowy. Organ II instancji doprecyzował także, iż gromadzona ziemia musi być wolna od korzeni, kamieni i materiałów nieorganicznych, a przed wykorzystaniem jej do rekultywacji terenu, urządzenia przepustów itp. należy poddać ją badaniu pod kątem przydatności.

W punkcie 2 swojej decyzji GDOŚ doprecyzował jednoznacznie wariant przyjęty do realizacji. Wyniki przeprowadzonej w sprawie oceny oddziaływania na środowisko wykazały bowiem, co szczegółowo wykazał na str. 15-21 swojej decyzji organ I instancji, że wariantem najkorzystniejszym dla środowiska (jednocześnie wariantem inwestycyjnym) i przyjętym do realizacji jest wariant inwestycyjny 4 o przekroju 1×2 .

W zreformowanym warunku zawartym w punkcie III.1.3. kwestionowanej decyzji GDOŚ (punkt 3 niniejszej decyzji) uznał, że wskazana przez RDOŚ w Katowicach minimalna odległość 15 m lokalizowania zapleczy budowy, baz materiałowo-sprzętowych, dróg dojazdowych, serwisowych, technologicznych, od zbiorników wodnych, jest niewystarczająca dla zapewnienia ich optymalnej ochrony. W związku w powyższym minimalna odległość została zwiększona do 50 m. Organ odwoławczy uszczegółowił również, że zasada ta dotyczy także cieków i rowów oraz doprecyzował, że wymienione w ww. warunku miejsca, tj. zaplecza budowy itp. muszą być lokowane poza terenami leśnymi i zadrzewionymi, znajdującymi się w podanych kilometrażach drogi.

W punkcie 4 niniejszej decyzji GDOŚ dokonał modyfikacji warunku zawartego w punkcie III.1.4. decyzji RDOŚ w Katowicach wskazując, że wycinka drzew i krzewów będzie możliwa poza okresem lęgowym ptaków, z zastrzeżeniem możliwości jej wykonania w okresie lęgowym po uprzednim potwierdzeniu przez specjalistę ornitologa braku lęgów gatunków chronionych. W celu minimalizacji możliwego negatywnego oddziaływania zaplanowanych prac na środowisko, organ

II instancji wprowadził ramy czasowe kontroli poprzedzających wycinkę drzew i krzewów kolidujących z inwestycją. Działania te pozwolą uzyskać aktualne dane dotyczące zasiedlenia przez ornitofaunę drzewostanu oraz zminimalizują możliwość zasiedlenia przez ptaki skontrolowanych już drzew, przed rozpoczęciem prac. Prowadzenie wycinki w okresie lęgowym zostało ponadto umożliwione po stwierdzeniu przez nadzór przyrodniczy braku zasiedlenia drzew przez gatunki chronionych ptaków. W przypadku stwierdzenia na trasie budowy stanowisk chronionych gatunków entomofauny i chiropterofauny, organ odwoławczy wskazał dodatkowo konieczność wstrzymania prac i podjęcia działań określonych przez nadzór przyrodniczy. W sytuacji wykrycia lęgów gatunków chronionych należy zaprzestać wycinki do czasu stwierdzenia przez nadzór ornitologiczny wyprowadzenia młodych z gniazda. W ww. warunku GDOŚ uszczegółowił także zagadnienie dotyczące ochrony drzew nieprzeznaczonych do wycinki, znajdujących się w obrębie inwestycji poprzez m.in. wskazanie minimalnej wysokości zabezpieczeń osłaniających pnie drzew, czy też określenie, jako niedopuszczalną, zmianę poziomu gleby w obrębie ich koron. Nasypanie warstwy gleby na system korzeniowy (w tym część odziomkową z nabiegami korzeniowymi) może spowodować uszkodzenie korzeni, a w konsekwencji zamieranie drzewa. Podniesienie poziomu gleby wokół istniejących drzew uznawane jest za jeden z czynników ograniczających przenikanie tlenu powodujące zamieranie drzew. Dodanie od 5 do 15 cm gleby nad strefą korzeniową drzew drastycznie ogranicza ilość tlenu i wody osiągalną dla korzeni. W przypadku zaistnienia konieczności zmiany poziomu gleby, RDOŚ w Katowicach nakazał zainstalowanie systemu napowietrzającego. Jednak w przypadku stanowisk z systemem napowietrzającym korzenie omijają rury i rosną w stronę powierzchni tworząc nietypowy (wypłycony) system korzeniowy, co z kolei może powodować utratę stabilności drzewa. Należy mieć również na uwadze, że nasypanie warstwy ziemi na odziomek może ułatwić infekcję grzybową i stymulować rozwój korzeni przybyszowych. Wykształcenie się korzeni przybyszowych w dosypanej warstwie może spowodować obumieranie korzeni oryginalnych i wywrócenie się drzewa. Biorąc pod uwagę liczne badania i publikacje związane z negatywnym wpływem nasypywania warstw gleby na strefę korzeniową drzew, w opinii organu odwoławczego, ochrona drzew nieprzeznaczonych do wycięcia powinna polegać również na niedopuszczaniu do podnoszenia poziomu warstwy gleby pod ich koronami. Ponadto GDOŚ wskazał, że nie należy obcinać korzeni szkieletowych drzew, gdyż grozi to zachwianiem statyki drzewa, co w konsekwencji może doprowadzić do jego upadku.

Odpowiednie zabezpieczenie placu budowy jest kluczowym czynnikiem zmniejszającym śmiertelność małych zwierząt w trakcie realizacji inwestycji. Dlatego też zreformowany przez GDOŚ warunek zawarty w punkcie III.1.7. kwestionowanej decyzji (punkt 5 niniejszej decyzji) ma na celu zabezpieczenie gatunków znajdujących się na przedmiotowym terenie. Organ odwoławczy wskazał na konieczność zwiększenia długości odcinków dróg wyposażonych w tymczasowe wygrodenia herpetologiczne, biorąc pod uwagę położenie istniejących siedlisk batrachofauny, w tym zbiorników retencyjnych znajdujących się w rejonie węzła Mierzęcice drogi S1, w których zostało stwierdzone występowanie płazów podczas monitoringu prowadzonego przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad. Dodatkowo organ II instancji uznał za konieczne wskazanie konkretnych terminów prowadzenia kontroli placów budowy w celu odławiania i wypuszczania zwierząt przedostających się na teren robót pomimo stosowanych wygrodzień. Płazy są grupą organizmów, których rozmieszczenie może mieć charakter dynamiczny, a miejscami ich rozrodu mogą być nawet niewielkie, czasowo występujące zastoiska wodne. W związku z tym GDOŚ uznał za konieczne wprowadzenie możliwości dostosowania długości planowanych

wygodzeń do aktualnie panujących uwarunkowań przyrodniczych.

W nowym brzmieniu warunku zawartego w punkcie III.1.10. decyzji RDOŚ w Katowicach GDOŚ (punkt 6 niniejszej decyzji) dodał obowiązek lokalizowania wszelkich miejsc związanych z obsługą techniczną realizacji inwestycji na terenach uszczelnionych, co ma zapobiec przedostawaniu się zanieczyszczeń, w tym substancji ropopochodnych, do gruntu i wód podziemnych.

W treści warunku IV.2. kwestionowanej decyzji GDOŚ (punkt 7 niniejszej decyzji) wskazał na konieczność wykonania dodatkowych przepustów przystosowanych do migracji herpetofauny w km 1+550 i km 2+950 planowanej drogi. Z uwagi na powyższe w Tabeli 1 uwzględniono konieczność realizacji przepustów w lokalizacjach o parametrach identycznych jak w przypadku pozostałych przejść dla zwierząt. Jednocześnie, w związku z nałożeniem obowiązku zabezpieczenia zbiorników retencyjnych przed dostępem batrachofauny, poprzez wykonanie ich szczelnego wygodzenia, co zostało zawarte w zreformowanym punkcie IV.3.2. decyzji RDOŚ w Katowicach, organ odwoławczy uznał za bezzasadne dostosowanie do migracji płazów przepustów oznaczonych symbolami P06 i P08, łączących się ze zbiornikami retencyjnymi oraz przepustu oznaczonego symbolem P07 projektowanego pod planowaną drogą wojewódzką. Podkreślenia wymaga, że przepusty P07 i P08, które miały być dostosowane do migracji płazów, zaprojektowane zostały „wewnątrz” węzła łączącego projektowaną drogę z istniejącą drogą ekspresową S1, co wiązałoby się z wysoką śmiertelnością batrachofauny. Działania, takie jak: wykonanie szczelnego wygodzenia zbiorników retencyjnych, brak dostosowania przepustów P07 i P08 do migracji płazów, jak również obowiązek wygodzenia herpetologicznego przyszłego węzła, utrudnią dostęp zwierząt w rejon węzła ze zbiorników retencyjnych zlokalizowanych przy drodze S1, których obecność w zbiornikach została potwierdzona w trakcie badań monitoringowych prowadzonych przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad. Zapewni to ich ochronę przed kolizjami z pojazdami. Natomiast stałe wygodzenie herpetologiczne drogi w km 2+700 – 3+150, którego obowiązek realizacji został nałożony w zreformowanym warunku IV.1.3. skarżonej decyzji, będzie kierować zwierzęta do dodatkowego przepustu zlokalizowanego w km 2+950.

W zreformowanym warunku określonym w punkcie IV.1.1. decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach GDOŚ (punkt 8 niniejszej decyzji) doprecyzował sposób zagospodarowania przepustów dostosowanych do migracji batrachofauny oraz ich otoczenia.

W pierwotnym brzmieniu warunku IV.1.3. zaskarżonej decyzji RDOŚ w Katowicach nałożył obowiązek wykonania szczelnego systemu elementów ochronno-naprowadzających zwierzęta do przepustów w km 1+350 do km 1+700 obustronnie oraz w km 3+300 do km 3+300. Przed ewentualnym wtargnięciem płazów na jezdnię można wykonać wzdłuż trasy (pomiędzy przepustem w km ok. 1+603 a przepustem w km ok. 3+225) wygodzenia herpetologiczne. W tym miejscu podkreślenia wymaga, że przepusty przystosowane do migracji płazów zostaną zrealizowane w km 1+550, km 1+603 i km 2+950. W opinii organu odwoławczego, wykonanie stałych wygodzeń herpetologicznych na całym odcinku km 1+603 – 2+950 projektowanej drogi, wobec braku występowania masowych migracji batrachofauny, jest nieuzasadnione pod względem przyrodniczym, jak również ekonomicznym. Realizacja płotków w podanych lokalizacjach zapewni naprowadzanie herpetofauny i innych małych zwierząt do zaplanowanych przepustów, natomiast brak wygodzeń na odcinku od km 1+900 do km 2+700 umożliwi migrację, np. małych ssaków, na styku kompleksu leśnego z terenem otwartym. Ponadto, nakaz wykonania płotków przed oddaniem drogi do eksploatacji wykluczy możliwość zaistnienia sytuacji, w której ruch pojazdów

mógłby zostać dopuszczony przy jednoczesnym braku wygrodzień herpetologicznych, np. na wysokości występowania siedlisk rozrodczych płazów (punkt 9 niniejszej decyzji).

W zreformowanym warunku zawartym w punkcie IV.1.3.1. zaskarżonej decyzji organ odwoławczy doprecyzował wytyczne dotyczące wykonania ogrodzeń ochronno-naprowadzających, poprzez: uszczegółowienie rodzajów dopuszczalnych do zastosowania materiałów, określenie minimalnej długości przewieszki i kąta jej odgięcia „na zewnątrz” od drogi oraz wskazanie sposobu zagospodarowania pasa gruntu bezpośrednio przylegającego do ogrodzeń (punkt 10 niniejszej decyzji).

W punkcie 11 niniejszej decyzji GDOŚ zreformował warunek zawarty w punkcie IV.3.2. decyzji RDOŚ w Katowicach w celu ochrony zwierząt, w szczególności płazów przed dostawaniem się do zbiorników retencyjno-infiltracyjnych i retencyjnych. RDOŚ w Katowicach odstąpił od nałożenia obowiązku wygrodzień zbiorników, a w celu ułatwienia ich opuszczania przez zwierzęta, uznał za konieczne zastosowanie niewielkiego nachylenia skarp zbiorników retencyjno-infiltracyjnych, tj. poniżej 1:2,5 na całej długości lub zastosowanie pochylni ułatwiających ich opuszczanie w wybranych miejscach na minimum 25% długości linii brzegowej. W opinii GDOŚ, w polskich warunkach zbiorniki zwykle projektowane są na stosunkowo krótkie okresy retencjonowania wody. Powoduje to, że w okresie wczesnej wiosny płazy mogą zostać zwabione do zbiorników i przystąpić do rozrodu, którego szanse powodzenia będą niewielkie ze względu na intensywne parowanie czy opróżnianie zbiorników w okresie rozwoju skrzeku i larw. Ponadto osady denne znajdujące się w zbiornikach są miejscem kumulacji zanieczyszczeń pochodzących z pasa drogowego, w tym metali ciężkich, a sama woda, szczególnie w okresie zimowym, może wykazywać się dużym stężeniem chlorków. Dlatego też niezbędne są odpowiednie i prawidłowo wykonane zabezpieczenia zbiorników. Podkreślenia wymaga, że zbiorniki, które mają być siedliskiem płazów, muszą spełniać szereg warunków, aby mogły zapewnić możliwość przetrwania zwierząt i sukces rozrodczy, takich jak, np. nieregularność brzegów i dna, odpowiednie płycizny i strefy głębsze, czy powierzchnia i rodzaj roślinności dostosowane do gatunków, dla których zbiorniki mają być siedliskiem bytowania. Natomiast zbiorniki retencyjne o regularnym kształcie brzegów i głębokości, nie będą stanowiły odpowiednich siedlisk dla tej grupy zwierząt. Dlatego też organ odwoławczy uznał za zasadne wykonanie ogrodzenia zbiorników retencyjnych, zgodnie z wytycznymi przedstawionymi w zreformowanym warunku.

W zreformowanym warunku IV.3.4. decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach GDOŚ wskazał sposoby zabezpieczenia elementów odwodnienia projektowanej drogi przed wpadaniem małych zwierząt, w szczególności batrachofauny, a także uszczegółowił sposoby wykonania elementów uciezkowych, umożliwiających wychodzenie płazów ze studni (punkt 12 niniejszej decyzji).

W zmienionym warunku IV.4. kwestionowanej decyzji organ II instancji określił ilość nasadzeń zastępczych przewidzianych do realizacji, tj. 1000 m² krzewów oraz 80 sztuk drzew. Z uwagi na fakt, że las w rejonie trasy jest lasem gospodarczym z dominującym udziałem sosny, a projektowana trasa przebiega przede wszystkim na obrzeżu lasu, wycinka jest więc obszaroowo duża (2,2 ha terenu lasu), ale nie na tyle istotna, aby zniwelować funkcje przyrodnicze pełnione przez las. Z racji zainwestowania i zagospodarowania oraz uwzględniając własność działek – nie ma możliwości wprowadzenia nasadzeń jako nasadzenia zastępcze 1 do 1 za wycinane drzewa. W sąsiedztwie trasy nadleśnictwa prowadzą swoją gospodarkę leśną, w tym wycinkę i nasadzenia. Zatem nie ma uzasadnienia wprowadzenia dodatkowych jeszcze nasadzeń, a szczególnie na terenie

lasów, gdyż może to kolidować z gospodarką prowadzoną przez Lasy Państwowe, a ustalenie w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach ilości i miejsc nasadzeń w obszarze działalności Lasów Państwowych może w kolejnych latach nie zostać utrzymane. Uwzględniając powyższe wyjaśnienia, jak również biorąc pod uwagę inne uwarunkowania, jak np. brak obszarów objętych ochroną, w rozumieniu art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2021 r. poz. 1098, ze zm.), z terenów, których będzie usuwana zieleń, czy też brak lasów zaliczonych do kategorii HCVF (lasów o szczególnych walorach przyrodniczych), GDOŚ nie nałożył obowiązku wykonania większej ilości nasadzeń zastępczych. Niezależnie od powyższego, organ odwoławczy uznał za zasadne wprowadzenie wytycznych dotyczących jakości stosowanego materiału nasadzeniowego, wymagań w procesie sadzenia oraz wad materiału nasadzeniowego wykluczających możliwość jego użycia. Celem takiego działania jest zobligowanie wnioskodawcy do użycia materiału do nasadzeń o odpowiedniej jakości i parametrach, co wpłynie pozytywnie na zachowanie udatności nasadzeń zastępczych (punkt 13 niniejszej decyzji).

Rozpatrując przedmiotową sprawę organ odwoławczy w punkcie 14 niniejszej decyzji uznał za konieczne uchylene pkt IV.5. decyzji RDOŚ w Katowicach i umorzenie postępowania organu I instancji w tym zakresie. Zawarte w ww. punkcie postanowienia dotyczą warunków bezpieczeństwa ruchu i zostały uregulowane w przepisach o ruchu drogowym, które nie stanowią podstawy do określania środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia. Zatem zaistniałe w niniejszej sprawie okoliczności stanowiły podstawę dla umorzenia tej części decyzji organu I instancji.

Uzupełniony przez GDOŚ warunek zawarty w punkcie IV.6. decyzji pierwszoinstancyjnej (punkt 15 niniejszej decyzji) ma na celu minimalizację możliwości kolizji ornitofauny z przezroczystymi ekranami akustycznymi, jeżeli ekrany tego typu zostaną zastosowane w przypadku przedmiotowej inwestycji.

Zdaniem organu odwoławczego w niniejszym rozstrzygnięciu konieczne było również uszczegółowienie warunku zawartego w punkcie V.1. decyzji RDOŚ w Katowicach o zapis dotyczący wskazania zakresu zespołu specjalistów, posiadających wiedzę praktyczną i doświadczenie w prowadzeniu prac terenowych, którzy powinni stanowić skład nadzoru przyrodniczego (punkt 16 niniejszej decyzji).

Organ II instancji zreformował warunek V.2. zaskarżonej decyzji, dotyczący przeprowadzania kontroli szczelności zabezpieczeń systemu odwodnienia, drożności rowów i przepustów oraz szczelności ogrodzeń ochronno-naprowadzających. Kontrole muszą być prowadzone przez cały okres eksploatacji inwestycji, począwszy od oddania drogi do użytkowania, a nie jedynie przez okres trzech lat, po roku od zakończenia inwestycji, jak zostało to wskazane przez RDOŚ w Katowicach. Ponadto GDOŚ ujednolicił terminy kontroli, tj. wskazał, że należy je przeprowadzać przed wiosennymi migracjami płazów, przed dyspersją młodych osobników i przed migracjami jesiennymi, a dokładne terminy zostaną określone przez nadzór przyrodniczy w zależności od warunków meteorologicznych. W przypadku stwierdzenia uszkodzeń zabezpieczeń systemu odwodnienia, elementów ucieczkowych i ogrodzeń ochronno-naprowadzających, wnioskodawca został zobligowany do podjęcia odpowiednich działań naprawczych (punkt 17 niniejszej decyzji).

W zreformowanym warunku VI. decyzji RDOŚ w Katowicach organ odwoławczy wydłużył z 2 do 3 lat obowiązek prowadzenia monitoringu udatności nasadzeń zastępczych drzew i krzewów oraz doprecyzował w jakim terminie należy uzupełniać drzewa bądź krzewy w

przypadku stwierdzenia braku zachowania ich żywotności. Ponadto organ II instancji nałożył obowiązek przeprowadzenia 2-letniego całorocznego monitoringu porealizacyjnego chiropterofauny w kilometrażu 1+400 – 1+500 projektowanej drogi, na wysokości istniejącego zbiornika wodnego. Biorąc jednak pod uwagę zagospodarowanie terenu (nie tylko w granicy inwestycji, ale też w jej otoczeniu) uznano, że istnieje konieczność przeprowadzenia monitoringu nietoperzy. Przy ocenianiu inwestycji należy wziąć pod uwagę również potencjalną możliwość ich wystąpienia w innych okresach niż były prowadzone badania w terenie, czy wręcz w latach następnych. Z uwagi na fakt, że w ostatnich latach potwierdza się występowanie nietoperzy praktycznie w każdym lesie – bez wykonywania inwentaryzacji detektorem – należałoby założyć, że i w analizowanym terenie nietoperze będą występować. Wyniki przeprowadzonego monitoringu wraz z ich interpretacją będą stanowiły dane wyjściowe do wdrożenia ewentualnych działań zaradczych/minimalizujących (punkt 18 niniejszej decyzji).

W punkcie 19 niniejszej decyzji GDOŚ zreformował warunek zawarty w punkcie VIII decyzji RDOŚ w Katowicach poprzez sprecyzowanie organów właściwych do przedłożenia analizy porealizacyjnej.

W ocenie organu II instancji zmodyfikowanie sentencji zaskarżonej decyzji poprzez wprowadzenie powyższych zapisów jest niezbędne. Modyfikacja warunków realizacji przedsięwzięcia umożliwi ograniczenie negatywnego oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko do poziomu, który można uznać za nieznaczący.

Odnosząc się natomiast do zarzutów podniesionych przez odwołujących się, GDOŚ przedstawia następujące wyjaśnienia.

Ad. 1

W złożonym odwołaniu Gmina Mierzęcice wskazała na brak przeprowadzenia rozprawy administracyjnej w czasie prowadzonego postępowania przez organ I instancji pomimo faktu, iż inwestycja powoduje konflikt społeczny. Strona skarżąca wskazała również, że o przeprowadzenie ww. rozprawy wnioskowało także GTP.

Odpowiadając na powyższy zarzut należy na wstępie wyjaśnić, że ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby którakolwiek ze stron składała wniosek o przeprowadzenie rozprawy administracyjnej w przedmiotowym postępowaniu.

W tym miejscu konieczne jest wyjaśnienie, że rozprawa administracyjna, o której mowa w art. 89 Kpa jest *de facto* formą postępowania wyjaśniającego. Jest to instrument fakultatywny, a zatem organ prowadzący postępowanie może, ale nie musi z niego skorzystać. Organ powinien przeprowadzić rozprawę, tylko w sytuacji, gdy jest to potrzebne dla wyjaśnienia sprawy (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 30 października 2019 r., sygn. akt: II OSK 3045/17).

W opinii GDOŚ w realiach niniejszej sprawy taka potrzeba nie zachodziła i brak przeprowadzenia rozprawy nie miał wpływu na jej wynik. Należy przy tym wskazać, że nieprzeprowadzenie rozprawy administracyjnej nie stanowi naruszenia prawa. Z uwagi na powyższe, zarzut w przedstawianym na wstępie zakresie jest w opinii GDOŚ bezzasadny, a tym samym nie zasługuje na uwzględnienie.

Ad. 2

██████████ twierdzi, że „decyzja RDOŚ w Katowicach nie odnosi się do całości inwestycji drogowej planowanej przez ZDW, nie obejmuje ona neutralizującego elementu jak dwa przeciwległe ronda na dotychczasowym

węzle „Mierzęcice” na drodze S1 i ul. Gminnej przewidziane do realizacji przez ZDW (ronda i droga nie są uwzględnione w raporcie ooś)”.

Odnosząc się do powyższego należy wyjaśnić, iż zakres realizowanego przez ZDW przedsięwzięcia został szczegółowo opisany zarówno w raporcie ooś (str. 21-26), w treści kwestionowanej decyzji (str. 1-2), jak i w charakterystyce przedsięwzięcia stanowiącej załącznik do decyzji z dnia 11 lipca 2016 r. (str. 1-4): „Projektowana droga od rejonu terminala Cargo początkowo przebiega w kierunku południowo-wschodnim wzdłuż terenu, który jest terenem mienia wojskowego. Następnie skręca na południe przecinając kolejno: w km 1+209,7 linię kolejową nr 182 relacji Zawiercie – Tarnowskie Góry, nieczynną na odcinku Tarnowskie Góry – Siewierz oraz w km 1+306,75 drogę powiatową DP 3205 S ul. Kolejowa. Po przekroczeniu ul. Kolejowej projektowana droga biegnie wzdłuż granicy działek, a przed lasem skręca początkowo w kierunku wschodnim, a następnie w kierunku południowym przechodząc od km około 2+500 do km około 3+070 przez tereny leśne. Za lasem projektowana droga przecina tereny nieużytków rolnych i dochodzi do węzła Mierzęcice. Projektowana droga łączy się z węzłem Mierzęcice w miejscu obecnego skrzyżowania łącznicy północnych węzła z drogą powiatową 3206 S relacji Mierzęcice – Zendek. W związku z wprowadzeniem dodatkowego wlotu na tym skrzyżowaniu przewiduje się odgięcie istniejącej drogi powiatowej (początkowo) w kierunku wschodnim i włączenie do stanu istniejącego na wysokości ściany lasu. W ramach budowy drogi do terminala Cargo zaproponowano przebudowę istniejących skrzyżowań skanalizowanych na węzle Mierzęcice na skrzyżowania typu rondo. Przeszkody w postaci linii kolejowej oraz ul. Kolejowej przekraczane będą za pomocą obiektów inżynierskich, w projekcie uwzględniono również petle autobusową do odbycia postojów przez autobusy linii nr 179, 225 i 625 (zalecenie MZKP). Dojazd do baz transportowych położonych po północnej stronie toru kolejowego zostanie zapewniony poprzez poprowadzenie po stronie północno-wschodniej nowoprojektowanej drogi dojazdu z włączeniem do ronda nr 1. Projektowana droga będzie drogą wojewódzką klasy G o długości około 3,5 km. Na odcinku objętym opracowaniem projektowanej drogi do terminala Cargo przewiduje się skrzyżowania: w km 0+000 z drogą terminala Cargo – skrzyżowanie typu rondo, w km 1+306,75 z drogą powiatową 3205 S – ul. Kolejowa – skrzyżowanie dwupoziomowe, w km 1+439,38 – powiązanie nowoprojektowanej drogi wojewódzkiej z ul. Kolejową poprzez rondo, w km 3+357,64 z drogą powiatową 3206 S relacji Mierzęcice – Zendek i łącznicą północną węzła Mierzęcice – skrzyżowanie czterowlotowe typu rondo średnie. Ponadto, w km 3+305,16 przewidziano przejazd gospodarczy (drogę serwisową) dołem pod projektowaną drogą do terenów leśnych. W ramach projektu przewiduje się również przebudowę skrzyżowania skanalizowanego łącznicy południowej węzła Mierzęcice z drogą powiatową na skrzyżowanie typu rondo.”.

Z akt przedmiotowej sprawy nie wynika, żeby decyzja RDOŚ w Katowicach nie odnosiła się do całości inwestycji drogowej planowanej przez ZDW. Cytowany powyżej zakres projektowanego połączenia drogowego jest taki sam w raporcie ooś, będącym załącznikiem do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w decyzji RDOŚ w Katowicach z dnia 11 lipca 2016 r. oraz w charakterystyce przedsięwzięcia stanowiącej załącznik do ww. decyzji.

Należy zatem uznać, że zarzut w tym zakresie jest bezzasadny, a tym samym nie zasługuje na uwzględnienie.

Ad. 3

Zdaniem ██████████ w projektowanym kształcie budowa uniemożliwi komunikację pieszym z Centrum Gminy Mierzęcice (brak chodnika dla pieszych na wiadukcie). Wskazał on także, iż będzie to znaczące utrudnienie dla rowerzystów i kierowców poruszających się po drodze DP 3206.

Odnosząc się do powyższej kwestii należy na wstępie wskazać, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma na celu określenie warunków korzystania z zasobów środowiskowych, tzn. ma określić warunki wykorzystania terenu w fazie realizacji i eksploatacji oraz wskazać wymagania

w zakresie ochrony środowiska, konieczne do uwzględnienia w projekcie budowlanym. Kwestie dotyczące rozwiązań projektowych i technicznych są uwarunkowane przepisami wynikającymi z rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. z 2016 r. poz. 124). Zagadnienie to nie leży w gestii organu wydającego decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, który w toku postępowania jest związany zakresem inwestycji przedstawionym we wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Poruszając kwestię braku chodnika dla pieszych na wiadukcie należy zgodzić się ze stroną, że inwestor nie przewidział ruchu pieszego wzdłuż drogi do terminala Cargo. Jednakże należy zauważyć, że przedmiotowe przedsięwzięcie nie obejmuje swym zakresem przebudowy istniejącego wiaduktu, a więc nie może ingerować w obiekt zarządcy drogi S1. W dokumentacji niniejszej sprawy ujęto rozwiązania polegające na doprowadzeniu projektowanych ciągów pieszych do istniejącego obiektu a istniejące przejście techniczne na obiekcie pozwoli na zachowanie ciągłości projektowanego chodnika. Ponadto, jak wskazuje wnioskodawca, wzdłuż całego przebudowywanego odcinka drogi powiatowej 3206 S zaprojektowany został ciąg pieszy.

Organ, analizując dokumentację zgromadzoną w trakcie prowadzonego postępowania, w tym raport o oś, wskazuje w decyzji wariant dopuszczony do realizacji i określa dla niego warunki, których spełnienie pozwoli na realizację przedsięwzięcia przy akceptowalnym z punktu widzenia przepisów prawa oddziaływania na środowisko oraz zdrowie i życie ludzi. Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 lutego 2011 r., sygn. akt II OSK 2516/10, w którym wskazano, iż „(...) rolą organu rozstrzygającego w sprawie uwarunkowań środowiskowych jest ocena dopuszczalności objętej wnioskiem inwestycji pod względem wymagań środowiskowych. Organ ten określa warunki korzystania z zasobów środowiskowych dla inwestycji sprecyzowanej we wniosku, o którego zakresie decyduje wnioskodawca. (...) organ, nie posiada kompetencji do rozstrzygania w zakresie zaproponowanych rozwiązań technicznych, komunikacyjnych, objętej wnioskiem inwestycji drogowej czy też jej przebiegu. Poddaje własnej ocenie z zakresu ochrony środowiska skonkretyzowaną we wniosku inwestycję, której dotyczy dołączona do wniosku dokumentacja, opierając się na wynikach raportu oceny oddziaływania na środowisko opracowanego dla inwestycji o określonych parametrach technicznych”.

W przedmiotowej sprawie RDOŚ w Katowicach prawidłowo uznał możliwość realizacji wariantu zaproponowanego przez inwestora, biorąc pod uwagę jego oddziaływanie zarówno na środowisko, jak i na warunki życia lokalnej społeczności.

Należy mieć bowiem na względzie, że decyzja o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia może być wydana jedynie w ściśle określonych przypadkach wskazanych w ustawie o oś. Przesłanki, o których mowa powyżej, stanowią:

- niezgodność lokalizacji przedsięwzięcia (nie dotyczy wybranych przedsięwzięć) z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (art. 80 ust. 2 ustawy o oś);
- brak zgody wnioskodawcy na realizację przedsięwzięcia w innym wariantcie, który był poddany ocenie oddziaływania na środowisko, niż wariant proponowany przez wnioskodawcę jeżeli w stosunku do proponowanego zaistniały przesłanki odmowy uzgodnienia warunków realizacji (art. 81 ust. 1 ustawy o oś);
- wykazanie znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000 (art. 81 ust. 2 ustawy o oś);

- wykazanie, że przedsięwzięcie może wpływać negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz. U. z 2020 r. poz. 310, ze zm.).

W związku z tym, iż powyższe przesłanki w analizowanym przypadku nie wystąpiły, RDOŚ w Katowicach był zobowiązany do określenia środowiskowych uwarunkowań dla realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia w wariantcie wskazanym we wniosku.

Wobec powyższego, ww. zarzuty dotyczą kwestii wykraczających poza zakres przedmiotowy niniejszej sprawy oraz określonych w przepisach ustawy o oś kompetencji organu w zakresie ocen oddziaływania na środowisko, a tym samym nie zasługują na uwzględnienie.

Ad. 4

W złożonym odwołaniu ██████████ wskazał, że do kwestionowanej decyzji nie został dołączony załącznik graficzny obrazujący planowane połączenie drogowe.

Odpowiadając na powyższy zarzut należy w pierwszej kolejności wyjaśnić, że elementy, jakie powinna zawierać decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, ujęte są w art. 107 § 1 i 3 Kpa oraz art. 82 ust. 1 i art. 85 ust. 2 ustawy o oś. Decyzja RDOŚ w Katowicach w pełni odpowiada wymaganiom określonym w ww. przepisach, w tym określa rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia, warunki wykorzystania terenu w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich, jak również wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w projekcie budowlanym. Organ prowadzący postępowanie w uzasadnieniu decyzji omówił przesłanki, którymi kierował się przy jej wydawaniu, umotywował ocenę stanu faktycznego oraz wyjaśnił powiązanie między tą oceną a treścią rozstrzygnięcia. Organ wyjaśnił szczegółowo zastosowaną podstawę prawną dla wydanego rozstrzygnięcia. RDOŚ w Katowicach przedstawił analizowane, ustawowo wymagane warianty, uzasadnił wybór wariantu preferowanego przez inwestora, opisał czynności procesowe zmierzające do wydania decyzji, przedstawił uwagi i wnioski społeczeństwa, a następnie się do nich ustosunkował.

Należy również zauważyć, że z dyspozycji art. 107 § 1 i 3 Kpa oraz art. 82 ust. 1 i art. 85 ust. 2 ustawy o oś nie wynika obowiązek dołączenia do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach załącznika graficznego obrazującego planowane zamierzenie inwestycyjne. Natomiast zgodnie z art. 74 ust. 1 pkt 3a ustawy o oś do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć *„mapę, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, wraz z wyznaczoną odległością, o której mowa w ust. 3a pkt 1; w przypadku przedsięwzięć innych niż wymienione w pkt 4 mapę sporządza się na podkładzie wykonanym na podstawie kopii mapy ewidencyjnej, o której mowa w pkt 3”*. Jak wynika z dokumentacji przedmiotowej sprawy, mapy z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem oddziaływania przedsięwzięcia stanowi załącznik graficzny nr 1 *Mapa środowiskowa* do raportu o oś. Należy również zauważyć, że skarżący nie wskazał jakichkolwiek racjonalnych argumentów świadczących o konieczności dodania ww. załącznika graficznego do decyzji z dnia 11 lipca 2016 r.

W opinii GDOŚ brak jest zatem uzasadnionych przesłanek do żądania ww. załącznika w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Powyższe wyjaśnienia prowadzą do przekonania, że zarzut w tym zakresie należy uznać za nieuzasadniony.

Ad. 5

██████████ twierdzi, że RDOŚ w Katowicach wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach na podstawie „*wątpliwej jakości informacji przekazywanych przez wnioskodawcę*”.

Na wstępie należy zaznaczyć, że strona skarżąca nie wskazała literalnie które informacje są wątpliwej jakości oraz w jaki sposób odnoszą się one do wydawania decyzji przez RDOŚ w Katowicach.

Organ odwoławczy przeanalizował zgromadzoną w sprawie dokumentację, w tym raport oos sporządzony dla planowanego połączenia drogowego terminala Cargo z drogą S1, pod kątem ich zgodności z wymogami wynikającymi z ustawy oos i nie stwierdził niezgodności w tym zakresie. Obowiązek określony w art. 77 § 1 Kpa dotyczy wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego sprawy, zaś w art. 80 Kpa dokonania oceny na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Podkreślenia wymaga, iż w trakcie postępowania zmierzającego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ w Katowicach, dążąc do szczegółowego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, pismami z dnia 21 lipca 2015 r., znak: WOOŚ.4210.13.2015.IŁ.13, z dnia 3 września 2015 r., znak: WOOŚ.4210.13.2015.IŁ.14, z dnia 21 października 2015 r., znak: WOOŚ.4210.13.2015.IŁ, z dnia 11 stycznia 2016 r., znak: WOOŚ.4210.13.2015.IŁ, z dnia 3 lutego 2016 r., znak: WOOŚ.4210.13.2015.IŁ.25, z dnia 27 kwietnia 2016 r., znak: WOOŚ.4210.13.2015.IŁ.32 oraz z dnia 14 czerwca 2016 r., znak: WOOŚ.4210.13.2015.IŁ.35, wezwał wnioskodawcę do złożenia wyjaśnień i uzupełnienia raportu oos. W odpowiedzi pełnomocnik inwestora przedłożył przy pismach z dnia 28 lipca 2015 r., znak: 0437/0109/kw/2015, z dnia 6 sierpnia 2015 r., znak: 0454/0109/łm/2015, z dnia 28 sierpnia 2015 r., znak: 0476/0109/łm/2015, z dnia 22 października 2015 r., znak: 0575/0109/am/2015, z dnia 2 grudnia 2015 r., znak: 0781/0109/łm/2015, z dnia 4 lutego 2016 r., znak: 0023/0109/łm/2016, z dnia 16 lutego 2016 r., znak: 0055/0109/łm/2016, z dnia 5 maja 2016 r., znak: 0240/0109/łm/2016 oraz z dnia 22 czerwca 2016 r., znak: 0306/0109/łm/2016, stosowne materiały, w tym uzupełnienie raportu oos. Organ I instancji, biorąc pod uwagę obowiązek wynikający z jednej z naczelných zasad postępowania administracyjnego, jaką jest zasada prawdy obiektywnej ustanowiona w art. 7 Kpa, wyczerpująco zbadał wszelkie okoliczności faktyczne związane z przedmiotową sprawą, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Każda z uwag stron zgłoszonych w trakcie postępowania przed organem I instancji została wnikliwie przeanalizowana i zweryfikowana, a sposób ich rozpatrzenia został szczegółowo opisany w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (str. 28-54). Bazując na kompletnej dokumentacji, zgodnej z wymogami art. 66 ust. 1 ustawy oos, RDOŚ w Katowicach wydał decyzję w dniu 11 lipca 2016 r., w której określił środowiskowe uwarunkowania dla przedmiotowego przedsięwzięcia.

W związku z powyższym organ odwoławczy nie ma podstaw, by twierdzić, iż ww. decyzja została wydana przy braku solidnych podstaw merytorycznych, a w szczególności w oparciu o niekompleksowo sporządzony raport oos. Nadto należy dodać, że chociaż raport oos jest

najważniejszym dowodem ocenianym w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach to nie jedynym. W szczególności strona zarzucająca mu brak rzetelności i kompleksowości, nieprawdziwe czy stroniczne twierdzenia, ma prawo a wręcz obowiązek (jeśli wywodzi z jego niskiej jakości swoje racje) przedstawienia kontrraportu czy chociażby szczegółowych wyjaśnień. Tymczasem skarżący ograniczył się jedynie do przedstawienia swojej krytycznej końcowej oceny raportu ooś jako *wątpliwej jakości*, co uniemożliwia GDOŚ weryfikację jego twierdzeń i konfrontacji z ustaleniami poczynionymi w raporcie a jego zarzuty czyni gołosłownymi.

Ad. 6, 10

W opinii strony skarżącej inwestycja może w znaczący sposób przyczynić się do zmniejszenia ruchu pojazdów na DK 78, a oddanie do użytku Autostrady A1 spowoduje odciążenie DK 78. Zdaniem odwołującego brak jest pewności, że przedmiotowe przedsięwzięcie spowoduje zmniejszenie ruchu i poprawę warunków życia mieszkańców. Ponadto zdaniem skarżącego wnioskodawca zapewniał o braku konieczności wyburzenia budynku przy ul. Kolejowej 119, który jednak zostanie rozebrany.

Odnosząc się do powyższego należy zauważyć, że w trakcie postępowania związanego z wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ nie ocenia zasadności realizacji inwestycji. Rolą organu rozstrzygającego w sprawie uwarunkowań środowiskowych jest ocena dopuszczalności objętej wnioskiem inwestycji pod względem wymagań i uwarunkowań środowiskowych. Organ ten określa warunki korzystania z zasobów środowiskowych dla inwestycji sprecyzowanej we wniosku, o której zakresie decyduje wnioskodawca. Poddaje on własnej ocenie z zakresu ochrony środowiska skonkretyzowaną we wniosku inwestycję, której dotyczy dołączona do wniosku dokumentacja, opierając się na wynikach raportu ooś opracowanego dla inwestycji o określonych parametrach technicznych. Ocena zasadności podjęcia inwestycji (w tym wpływu planowanego przedsięwzięcia na natężenie ruchu na DK 78 oraz Autostradzie A1), funkcjonalności i prawidłowości przyjętych przez inwestora założeń projektowych itd. nie leży w kompetencji organów środowiskowych. Zdaniem GDOŚ wszelkie zastrzeżenia w ww. kwestiach strony powinny kierować do inwestora.

Co do kwestii dotyczącej wyburzenia budynku przy ul. Kolejowej 119 należy wskazać, że przedmiotem prowadzonego postępowania jest ustalenie środowiskowych uwarunkowań dla przedmiotowego przedsięwzięcia. Zagadnienie, o którym mowa powyżej, wykracza poza zakres niniejszego postępowania, a GDOŚ nie posiada kompetencji do decydowania o ww. kwestii.

Odpowiadając na dalszą część zarzutu należy stwierdzić, że poprowadzenie planowanej drogi w wariantcie inwestycyjnym spowoduje wyprowadzenie ruchu tranzytowego z terenów skoncentrowanej zabudowy mieszkaniowej otaczającej ul. Kolejową oraz ul. Szkolną, a tym samym wpłynie na obniżenie uciążliwości hałasu oraz stopnia zanieczyszczeń powietrza w rejonie tej zabudowy. Odsunięcie ruchu pojazdów od terenu ścisłej zabudowy przyczyni się również do poprawy komfortu ruchu i bezpieczeństwa drogowego.

Na marginesie wskazania wymaga, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wydawana jest wyłącznie dla przedsięwzięcia będącego na etapie planowania. Zatem nie jest możliwe posiadanie rzeczywistych danych na temat jego oddziaływania na środowisko, ponieważ wnioskowanie o takich oddziaływaniach oparte jest jedynie na modelach prognostycznych, których

sprawdzalność może zostać zweryfikowana po oddaniu inwestycji do użytku. W przypadku stwierdzenia przekroczeń standardów środowiska możliwa jest ponowna weryfikacja uzyskanych wyników w ramach przeglądu ekologicznego, o którym mowa w art. 237 ustawy – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219, ze zm.), dalej Poś, lub postępowania naprawczego w oparciu o art. 362 Poś.

Ponadto należy zwrócić uwagę na fakt, że dla niniejszego przedsięwzięcia przewidziano zastosowanie racjonalnej metody ochrony przed hałasem w postaci ekranów akustycznych. Pozwolą one na dotrzymanie obowiązujących standardów w zakresie dopuszczalnych poziomów dźwięku w środowisku w otoczeniu nowoprojektowanej inwestycji. Dodatkowo organ I instancji w pkt. VIII zaskarżonej decyzji nałożył na wnioskodawcę obowiązek sporządzenia analizy porealizacyjnej w zakresie skuteczności zastosowanych rozwiązań, mających na celu zapewnienie ochrony terenów zabudowy mieszkaniowej przed hałasem. Ww. analizę należy wykonać po upływie 1 roku od oddania inwestycji do użytkowania oraz następnie przedstawić ją właściwemu organowi w terminie 18 miesięcy od dnia oddania przedsięwzięcia do użytku. Organ odwoławczy uszczegółowił przy tym co należy rozumieć pod pojęciem właściwe organy (por. pkt 18 decyzji GDOŚ).

W opinii organu odwoławczego, RDOŚ w Katowicach, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa proceduralnego i materialnego, wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, prawidłowo określając środki minimalizujące oraz zapobiegając negatywnym oddziaływaniom na poszczególne komponenty środowiska. W świetle powyższych wyjaśnień oraz zgromadzonego w rozpatrywanej sprawie materiału dowodowego, zarzuty podniesione w ww. kwestiach nie zasługują na uwzględnienie.

Ad. 7, 8, 12, 14

Odnosząc się do kwestii przebiegu spotkań informacyjnych organizowanych przez wnioskodawcę w 2011 r. oraz w 2015 r. w UG Mierzęcice, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że przedmiotowe postępowanie zostało wszczęte na wniosek ZDW z dnia 12 marca 2015 r. Oznacza to, że wszelkie złożone przed ww. datą uwagi oraz wnioski nie mają charakteru materiału dowodowego w ramach niniejszej sprawy.

GDOŚ wskazuje przy tym, że przeprowadzenie przez inwestora konsultacji społecznych nie jest regulowane przepisami ustawy ooś. Konsultacje społeczne, rozumiane jako spotkania informacyjne inwestora ze społecznością lokalną, nie są w żaden sposób powiązane z udziałem społeczeństwa w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, dokonywanym w trakcie tej procedury wyłożeniem do wglądu dokumentacji sprawy oraz umożliwieniem społeczeństwu składania uwag i wniosków. Konsultacje społeczne zależą tylko i wyłącznie od woli inwestora, a organy wydające decyzję środowiskową nie weryfikują przekazywanych na nich treści.

Udział społeczeństwa w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach był przeprowadzony przez RDOŚ w Katowicach w sposób zgodny z obowiązującymi regulacjami zawartymi w art. 33 ust. 1 oraz art. 85 ust. 3 ustawy ooś. Organ I instancji podał do publicznej wiadomości informacje o: przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, wszczęciu postępowania, przedmiocie decyzji, która ma być wydana w sprawie, organie właściwym do wydania decyzji oraz organach właściwych do

wydania opinii i dokonania uzgodnień, możliwościach zapoznania się z niezbędną dokumentacją sprawy oraz o miejscu, w którym jest ona wyłożona do wglądu, możliwości składania uwag i wniosków, sposobie i miejscu składania uwag i wniosków, wskazując jednocześnie 21-dniowy termin ich składania (od 24 lutego 2016 r. do 16 marca 2016 r.) oraz organie właściwym do rozpatrzenia uwag i wniosków. W trakcie wyznaczonych terminów wpłynęły uwagi i wnioski w sprawie planowanego przedsięwzięcia, zgłoszone przez przedstawicieli władz samorządowych oraz mieszkańców miejscowości Mierzęcice, którzy wypowiedzieli się negatywnie co do budowy planowanego połączenia drogowego terminala Cargo z drogą S1. Organ pierwszej instancji, zgodnie z dyspozycją art. 30 ustawy ooś, zawarł w uzasadnieniu decyzji z dnia 11 lipca 2016 r. informacje o sposobie wykorzystania uwag i wniosków zgłoszonych w związku z udziałem społeczeństwa (uzasadnienie decyzji, str. 30-33). Na końcu RDOŚ w Katowicach podał do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz dokumentacją sprawy.

W ocenie organu odwoławczego brak jest zatem podstaw do stwierdzenia jakichkolwiek nieprawidłowości w działaniu RDOŚ w Katowicach w zakresie rozpatrzenia zgłoszonych w trakcie trwania postępowania administracyjnego uwag i wniosków. Tak jak wskazano powyżej, organ pierwszej instancji zawarł w uzasadnieniu decyzji informacje o sposobie wykorzystania zgłoszonych postulatów. Fakt, iż nie zostały one rozpatrzone zgodnie z intencją stron, nie jest przesłanką do stwierdzenia nieprawidłowości w udziale społeczeństwa.

Wobec powyższego, zarzut dotyczący nieuwzględnienia w toku postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wyników konsultacji społecznych nie znajduje potwierdzenia w aktach przedmiotowej sprawy, a tym samym nie zasługuje na uwzględnienie.

Ad. 9

Strona skarżąca twierdzi, że wnioskodawca nie przeprowadził inwentaryzacji zbiornika wodnego znajdującego się około 80 m na wschód od ronda nr 2, węzła przy ul. Kolejowej. Zdaniem odwołującego się w ww. zbiorniku znajdują się płazy, co nie zostało uwzględnione w czasie trwającego postępowania pierwszoinstancyjnego.

Odnosząc się do powyższych uwag należy wskazać, że ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, iż w sąsiedztwie projektowanej drogi, poza terenem, na którym planowane są prace budowlane, występują następujące zbiorniki wodne: zbiornik wodny porośnięty roślinnością szuwarową, znajdujący się w rejonie węzła przy ul. Kolejowej, w odległości około 40 m od granicy projektowanej drogi, w bezpośrednim sąsiedztwie zabudowy mieszkaniowej oraz zbiornik wodny w rejonie ul. Kolejowej 43, położony w odległości około 400 m od granicy planowanej drogi.

Analiza zdjęć lotniczych zamieszczonych w serwisie Google Maps umożliwia sformułowanie wniosku, że zbiorniki wodne znajdujące się na omawianym terenie, z roku na rok mają coraz mniejszą powierzchnię. Znajduje to także potwierdzenie w piśmie z dnia 2 października 2019 r., znak: 0469/0109/łm/2019, w którym pełnomocnik inwestora jasno sprecyzował, że w raporcie ooś nie potwierdzono istnienia zbiornika o powierzchni 800 m². W wyjaśnieniach do raportu ooś z dnia 2 grudnia 2015 r. zacytowano bowiem prognozę oddziaływania na środowisko z 2010 roku, w której była mowa o 800 m² zbiorniku oraz o gatunkach wówczas opisanych. Nie

potwierdzono istnienia aż tak dużego zbiornika i tylu gatunków płazów w 2015 roku. Potwierdzeniem słuszności danych opisanych w raporcie i w wyjaśnieniach do raportu ooś jest informacja uzyskana przez autorów dokumentacji środowiskowej co do charakteru zbiorników występujących na danym terenie. W II połowie zeszłego wieku wielu mieszkańców bowiem prowadziło eksploatację piasku i gliny, w efekcie powstały różnych rozmiarów zagłębienia terenowe. Niektóre z nich (w zależności od lokalnych uwarunkowań geologicznych) napełniały się wodą.

Podkreślenia wymaga, że nie ma podstaw do twierdzenia, że wnioskodawca kolejny raz mija się z prawdą twierdząc, że jest to niewielkie zagłębienie, w którym okresowo zbiera się woda, a w roku 2015 nie było w nim wody oraz płazów. Z dużym prawdopodobieństwem można wskazać, że przyczyną takiego stanu mogły być warunki meteorologiczne, np. występujący przez dłuższy okres brak opadów atmosferycznych. Możliwe jest również, że zagłębienie to wypełniło się wodą w późniejszym okresie, jednakże po analizie zdjęć lotniczych przedmiotowego terenu od 2012 roku, uprawnione jest stwierdzenie, że zbiorniki wodne zmniejszyły znacznie swoją powierzchnię, a niektóre z nich zniknęły całkowicie.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że płazy mogą zasiedlać nawet niewielkie zastoiska, oczka wodne, w których może dochodzić także do ich rozrodu. Dlatego też, w niniejszej decyzji nałożono na wnioskodawcę obowiązek zastosowania środków minimalizujących ewentualne negatywne oddziaływanie inwestycji na herpetofaunę, zarówno na etapie realizacji, jak również jej późniejszej eksploatacji.

W ocenie organu drugiej instancji działania reformatoryjne podjęte na etapie postępowania odwoławczego w stosunku do zapisów zaskarżonej decyzji, przyczyniły się do wzrostu klarowności i jednoznaczności obowiązków nałożonych na inwestora. W związku z powyższym podniesione w tym zakresie zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Ad. 11

Zdaniem [REDAKTOWANE] wnioskodawca nie przedstawił żadnego alternatywnego przebiegu drogi. Skarżący uważa, że przedstawione zostały tylko te warianty, które były konsultowane w 2011 r. Jednocześnie odwołujący się wskazał, iż na konsultacjach w 2011 r. pojawiła się propozycja przesunięcia drogi w kierunku zachodnim w rejonie przejścia nad ul. Kolejową.

Odpowiadając na powyższe zarzuty należy ponownie wyjaśnić, że przedmiotowe postępowanie zostało wszczęte na wniosek ZDW z dnia 12 marca 2015 r. GDOŚ wskazał już, że wszelkie złożone przed ww. datą uwagi oraz wnioski złożone do wnioskodawcy czy też do nieidentyfikowanych podmiotów nie zostały z automatu włączone do materiału dowodowego sprawy. Zauważyć również trzeba, że organ ochrony środowiska nie ponosi odpowiedzialności za prywatne konsultacje organizowane przez inwestora. O wzajemnej relacji konsultacji społecznych inwestora i obowiązków informacyjnych organu w toku postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, GDOŚ przedstawił już wyjaśnienia odpowiadając na zarzuty Ad. 7, 8, 12, 14 (str. 24 oraz str. 25 niniejszej decyzji).

Co do kwestii nieprzedstawienia żadnego alternatywnego przebiegu planowanego przedsięwzięcia należy wskazać, że twierdzenie to nie znajduje potwierdzenia w zebranych w przedmiotowej sprawie materiale dowodowym. W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy ooś raport ooś powinien zawierać opis: wariantu proponowanego przez

wnioskodawcę, racjonalnego wariantu alternatywnego oraz wariantu najkorzystniejszego dla środowiska. Zarówno w decyzji RDOŚ w Katowicach z dnia 11 lipca 2016 r. (str. 15 – 21) jak i w raporcie o oś (str. 118 – 123) opisano wariant proponowany przez wnioskodawcę, wariant najkorzystniejszy dla środowiska oraz racjonalne warianty alternatywne. Przebieg drogi do projektowanego terminala Cargo został poddany wariantowaniu na etapie wielowariantowej koncepcji inwestycji. W wielowariantowej analizie porównawczej zaproponowano 4 warianty przebiegu drogi. Każdy z wariantów posiadał dodatkowo wariant jedno- oraz dwujezdniowy. Ww. analiza została przeprowadzona w oparciu o: kryterium funkcjonalne (wpływ na natężenie ruchu na istniejącej sieci dróg, bezpieczeństwo ruchu), kryterium wpływu na otoczenie (wpływ na zdrowie ludzi, ingerencja w obcy teren, kolizyjność z obszarami chronionymi i cennymi przyrodniczo, poparcie społeczności lokalnej), kryterium realizacyjno-ekonomiczne (całkowite koszty realizacji, efektywność ekonomiczna, możliwość etapowania trasy) oraz kryterium strukturalne (zgodność z MPZP, długość trasy).

W świetle powyższego zarzuty dotyczące nieprzedstawienia żadnego alternatywnego przebiegu planowanego przedsięwzięcia nie znajdują potwierdzenia w aktach przedmiotowej sprawy, a tym samym nie zasługują na uwzględnienie.

Ad. 13

W złożonym odwołaniu ██████████ wskazał, że odpowiedź wnioskodawcy w „pkt 6” w piśmie z dnia 22 czerwca 2016 r. w żaden sposób nie odpowiada na treść uwagi mieszkańców.

Odnosząc się do powyższego należy w pierwszej kolejności zauważyć, że w piśmie pełnomocnika inwestora z dnia 22 czerwca 2016 r., znak: 0306/0109/łm/2016, brak jest „pkt 6”, na który powołuje się skarżący. Ww. pismo zawiera dodatkowe wyjaśnienia na uwagi złożone przez strony w czasie trwania postępowania zmierzającego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, jednakże zarzut skarżącego dotyczący nieodpowiedzenia na treść uwagi mieszkańców w pkt 6 jest niezrozumiały. Odwołujący nie uzasadnił podniesionego zarzutu, nie wskazał również których uwag wniesionych przez mieszkańców wskazane uchybienie dotyczy.

W związku z powyższym GDOŚ nie miał możliwości odniesienia się do ww. zarzutu, który nie mógł zostać uwzględniony w niniejszym postępowaniu odwoławczym.

Ad. 15

Zdaniem strony skarżącej właściciel budynku przy ul. Kolejowej 119 został zmuszony przez wnioskodawcę do podjęcia decyzji o jego wyburzeniu wskutek realizacji inwestycji drogowej.

Odnosząc się do powyższego należy wyjaśnić, że przedmiotem prowadzonego postępowania jest ustalenie środowiskowych uwarunkowań dla przedmiotowego przedsięwzięcia. Argumentacja strony w przedmiocie potencjalnego zmuszenia przez wnioskodawcę właściciela budynku położonego przy ul. Kolejowej 119 do jego wyburzenia wykracza poza zakres niniejszego postępowania, a GDOŚ nie posiada kompetencji do decydowania o ww. kwestii. W związku z powyższym organ II instancji nie widzi podstaw do uznania zasadności podniesionej przez stronę argumentacji.

Ad. 16

GTP twierdzi, że decyzja RDOŚ w Katowicach nie została oparta na pełnej inwentaryzacji przyrodniczej. Działania Towarzystwa umożliwiły uzupełnienie danych o batrachofaunie, jednak dane o występowaniu nietoperzy pozostają niepełne. Skarżący podnosi, że z gatunków ssaków

podlegających ochronie stwierdzono jedynie kreta europejskiego, natomiast obserwacje wzrokowe potwierdzają obecność nietoperzy na wysokości km 1+500 projektowanej drogi w rejonie planowanego ronda. Wobec powyższego w przedmiotowej dokumentacji brak jest informacji dotyczących wpływu inwestycji na nietoperze.

Odnosząc się do powyższego zarzutu należy na samym początku zauważyć, że zakres przedstawionego przez wnioskodawcę raportu oś odpowiadał wymaganiom ówczesnie obowiązującej wersji ustawy oś. Oznacza to, że dokument nie uwzględnia zmian, które zostały wprowadzone ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy oś (Dz. U. z 2015 r. poz. 1936), które zaczęły obowiązywać od dnia 1 stycznia 2017 r., w tym dodanego do art. 66 ust. 1 punktu 2a, mówiącego o tym, że raport oś powinien zawierać wyniki inwentaryzacji przyrodniczej, przez którą rozumie się zbiór badań terenowych przeprowadzonych na potrzeby scharakteryzowania elementów środowiska przyrodniczego, jeżeli została przeprowadzona, wraz z opisem zastosowanej metodyki. Na potrzeby wykonania raportu oś wnioskodawca przeprowadził siedem wizji terenowych od kwietnia do czerwca 2015 roku pod kątem identyfikacji występujących gatunków roślin i grzybów, zaobserwowanych zwierząt, w tym gatunków chronionych, rzadkich bądź zagrożonych wyginięciem, siedlisk roślinnych, gniazd ptasich, śladów i tropów występujących gatunków zwierząt, miejsc ich rozrodu oraz szlaków migracji. W piśmie z dnia 2 października 2019 r., znak: 0469/0109/łm/2019, pełnomocnik inwestora potwierdził, że w trakcie przeprowadzanych wizji terenowych nie odnotowano obecności nietoperzy, lecz wskazał, że biorąc pod uwagę zagospodarowanie terenu uznano, że przy ocenianiu inwestycji należy wziąć pod uwagę również potencjalną możliwość ich wystąpienia w innych okresach niż były prowadzone badania w terenie, czy wręcz w latach następnych. Z uwagi na fakt, że w ostatnich latach potwierdza się występowanie nietoperzy praktycznie w każdym lesie – bez wykonywania inwentaryzacji detektorem – należałoby założyć, że i w analizowanym terenie nietoperze będą występować. Biorąc powyższe informacje pod uwagę, GDOŚ w zreformowanym warunku VI. kwestionowanej decyzji (punkt 17 niniejszej decyzji) nałożył obowiązek przeprowadzenia 2-letniego całorocznego monitoringu porealizacyjnego chiropterofauny w kilometrażu 1+400 – 1+500 projektowanej drogi (rejon ronda i połączenia z drogą wojewódzką nr 913, na wysokości zbiornika wodnego), polegającego na obserwacji miejsc koncentracji i przelotów nietoperzy połączonych z nasłuchami detektorowymi oraz identyfikacji ofiar kolizji z pojazdami i ekranami.

Wyniki monitoringu chiropterofauny wraz z ich interpretacją będą stanowić dane wyjściowe do sformułowania i wdrożenia ewentualnych środków zaradczych, w tym minimalizujących negatywne oddziaływanie eksploatacji drogi na ssaki z rzędu nietoperzy, w przypadku jego zidentyfikowania na etapie monitoringu.

Ponadto, w celu ochrony chiropterofauny organ odwoławczy zobowiązał wnioskodawcę w nowym brzmieniu warunku III.1.4. decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (punkt 3 niniejszej decyzji) do dokonania przez chiropterologa lustracji drzew przeznaczonych do wycinki pod kątem wykorzystania ich jako schronień letnich i zimowych nietoperzy.

Ad. 17

W opinii GTP, inwestycja będzie skutkować trwałym efektem barierowym dla płazów na odcinku km 1+300 – 1+550. Mając na uwadze występujące w bezpośrednim sąsiedztwie tego odcinka cenne miejsce rozrodu płazów, skarżąca organizacja zawnioskowała o zmianę lokalizacji ronda i przesunięcie go w rejon km 1+250 lub zaproponowanie innego rozwiązania projektowego.

Ponadto, na wysokości rozrodu płazów konieczne jest zaplanowanie dodatkowych przepustów rozmieszczonych co 50-100 m. GTP zarzuca również pominięcie w raporcie oś obecności traszek w miejscu rozrodu płazów na wysokości km 1+400 (strona lewa).

Odnosząc się do powyższych kwestii należy na wstępie wyjaśnić, że w postępowaniu administracyjnym, zgodnie z zasadą legalizmu, organ działa w granicach wniosku inwestora. Jeśli w odniesieniu do wariantu proponowanego przez inwestora nie zachodzą okoliczności, które wykluczają możliwość wydania decyzji w takim wariantcie, np. przesłanki odmowy wydania decyzji, określone w art. 80 ust. 2 i art. 81 ustawy o oś, wówczas organ jest zobowiązany do określenia środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia w wariantcie wskazanym we wniosku. Każde przedsięwzięcie o charakterze liniowym, takie jak droga, czy kolej, z uwagi na specyfikę tego typu inwestycji, będzie stanowić barierę migracyjną dla zwierząt. Z zebranego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego wynika, że w rejonie planowanego ronda przy ul. Kolejowej, efekt barierowy tworzą już obecnie zlokalizowane tu bazy transportowe, zabudowa zagrodowa oraz tereny po zachodniej stronie ronda, gdzie przeprowadzono już wycinkę znacznej ilości lasu, a obecnie prowadzone są wykopy i deponowane są masy ziemne i składowany jest gruz. Znajduje to także potwierdzenie w analizie zdjęć lotniczych przedmiotowego terenu, zamieszczonych w serwisie internetowym Google Maps.

Celem ułatwienia migracji płazów z siedliska rozrodczego znajdującego w rejonie przyszłego ronda i połączenia z drogą wojewódzką, w kierunku południowo-zachodnim, a także innych małych zwierząt, w tym ssaków, organ odwoławczy nałożył obowiązek realizacji dodatkowych przepustów przystosowanych do migracji batrachofauny i innych małych zwierząt w km 1+550 oraz w km 2+950. Przepust w km 2+950 połączy dwa kompleksy leśne, które powstaną po przecięciu lasu przez wybudowaną drogę.

Ponadto, GDOŚ wydłużył odcinki drogi, które wnioskodawca będzie zobowiązany wyposażyć w stałe wygrodzienia ochronno-naprowadzające, tj. w zmienionym warunku IV.1.3. decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (punkt 8 niniejszej decyzji) organ II instancji wskazał na konieczność realizacji wygrodzień, obustronnie w km 1+350 – 1+900 oraz w km 2+700 – 3+150, jak również nałożył obowiązek wygrodzienia przyszłego węzła łączącego przedmiotową drogę z istniejącą drogą ekspresową S1. Wygrozdzenie węzła utrudni znacząco przedostawanie się płazów, których obecność została stwierdzona w zbiornikach retencyjnych przy trasie S1 (węzeł Mierzęcice) w trakcie monitoringu prowadzonego przez GDDKiA.

Jednocześnie, jak wynika z informacji zawartych w raporcie oś oraz jego późniejszych uzupełnień, w analizowanym obszarze masowe migracje nie występują. Na odcinku 1+625 – 2+775 niweleta planowanej drogi poprowadzona jest na poziomie terenu otaczającego, a realizacja na ww. odcinku dodatkowych przepustów spowodowałaby konieczność całościowego przeprojektowania drogi, a w konsekwencji podniesienie niwelety, zwiększonego obszaru zajętości, zmiany zakresów oddziaływania, itp. Powyższe oznacza, że ze względów technicznych nie ma możliwości zaprojektowania większej liczby przepustów niż te, które zostały wskazane do realizacji w zreformowanym warunku IV.2 decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (punkt 6 niniejszej decyzji).

W opinii GDOŚ przepusty wykonane w km 1+550 i km 1+603 umożliwią bezkolizyjne przekroczenie drogi przez małe zwierzęta, w tym płazy posiadające siedlisko rozrodcze w zbiorniku wodnym przy ul. Kolejowej i dalszą migrację w głąb kompleksu leśnego.

Ad. 18

W opinii GTP zaplanowane w decyzji organu I instancji długości przepustów mogą okazać się zbyt krótkie wobec braków w inwentaryzacji i identyfikacji szlaków migracyjnych płazów.

Odnosząc się do powyższej uwagi należy na wstępie zaznaczyć, że zgodnie z nowym brzmieniem warunku IV.2. decyzji RDOŚ w Katowicach (punkt 6 niniejszej decyzji) parametry przepustów uzależnione będą od ich długości w celu zapewnienia odpowiedniej przestrzeni dla zwierząt. Podkreślenia wymaga, że planowana droga o statusie drogi wojewódzkiej będzie jednojezdniowa i dwukierunkowa. Na podstawie danych technicznych przyszłej drogi, przedstawionych w raporcie ooś na str. 22, stwierdzić należy, że długość przepustów nie będzie najprawdopodobniej przekraczać 20 m.

Niezależnie od powyższego, w opinii organu odwoławczego, GTP w przedmiotowym zarzucie miało na myśli zapewne długość wygrodzeń ochronno-naprowadzających, a nie przepustów. W zreformowanym warunku IV.1.3. kwestionowanej decyzji (punkt 8 niniejszej decyzji) GDOŚ nałożył obowiązek wykonania ogrodzeń ochronnych obustronnie w km 1+350 – 1+900 oraz w km 2+700 – 3+150, jak również wygrodzenia węzła łączącego przedmiotową drogę z istniejącą drogą ekspresową S1. Oznacza to znaczne wydłużenie drogi wyposażonej w system zabezpieczeń, wobec wskazanych przez RDOŚ w Katowicach odcinków, tj. w km 1+350 do km 1+700 obustronnie oraz w km 3+300 do km 3+300. W tym miejscu wyjaśnić należy, że w przypadku wskazanego przez RDOŚ w Katowicach odcinka drogi w km 3+300 – 3+300, nastąpiła najprawdopodobniej omyłka pisarska, usunięta na etapie postępowania odwoławczego dzięki dodatkowemu postępowaniu wyjaśniającemu.

Ad. 19

Odpowiadając na wskazaną przez GTP konieczność budowy zbiorników kompensacyjnych w celu odsunięcia głównych koncentracji występowania płazów od zbiorników w rejonie węzła Mierzęcice, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

W związku z brakiem kolizji zbiorników wodnych z projektowaną trasą i w konsekwencji brakiem konieczności ich całkowitej bądź częściowej likwidacji, w opinii organu odwoławczego, w omawianym przypadku nie istnieje konieczność budowy zbiorników kompensacyjnych dla batrachofauny. Znajduje to potwierdzenie w uzupełnieniu raportu ooś datowanym na grudzień 2015 r., str. 8, gdzie wskazano, że budowa drogi nie spowoduje zniszczenia zbiorników wodnych, czy zmniejszenia ich powierzchni. Inwestycja nie jest również związana z przebudową istniejących zbiorników, czy jakkolwiek ingerencją w te zbiorniki. Budowa drogi nie wymaga osuszania gruntów. W związku z powyższym nie zachodzi konieczność budowy zbiorników kompensacyjnych.

W opinii GDOŚ, budowa zbiorników kompensacyjnych nie spowoduje odsunięcia koncentracji płazów od zbiorników retencyjnych znajdujących się przy trasie S1 w rejonie węzła Mierzęcice, a jedynie zasiedlenie nowych stanowisk przez te zwierzęta.

Ad. 20

We wniesionym odwołaniu GTP wskazało, że odłowy płazów z pułapek co 2 dni po sezonie migracji są zbyt rzadkie, ponieważ w dni upalne zwierzęta będą ginąć w tych pułapkach.

Odnosząc się do powyższych uwag należy w pierwszej kolejności zauważyć, że w zreformowanym warunku III.1.7. decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (punkt 4 niniejszej decyzji) organ odwoławczy nałożył obowiązek przeprowadzania przez nadzór przyrodniczy

kontroli terenu budowy, w szczególności miejsc mogących stanowić pułapki dla płazów (wykopy, zastoiska wodne, koleiny), a także tymczasowych wygradzeń ochronnych i wiaderek wkopanych przy wygradzeniach, z jednoczesnym wskazaniem częstotliwości kontroli. Wnioskodawca będzie zobowiązany do prowadzenia kontroli w okresie wiosennych i jesiennych migracji, tj. od 1 marca do 15 maja oraz od 15 sierpnia do 15 października dwa razy dziennie (rano i wieczorem), w pozostałym okresie raz dziennie.

Ponadto, w przypadku stwierdzenia obecności zwierząt w pułapkach, osobniki będą przenoszone pod nadzorem przyrodniczym do odpowiednich dla danego gatunku siedlisk znajdujących się poza zasięgiem oddziaływania inwestycji.

Zarzuty podniesione przez skarżącego w tym zakresie okazały się słusznie i zostały uwzględnione w rozstrzygnięciu odwoławczym.

Ad. 21

W opinii GTP decyzja RDOŚ w Katowicach nie przewiduje na etapie eksploatacji inwestycji kontroli śmiertelności płazów na jezdni jak również urządzeń odwodnienia, co jest niezbędne w celu pełnej kontroli rzeczywistego wpływu inwestycji na batrachofaunę i podejmowania działań zaradczych.

Ustosunkowując się do powyższych uwag należy na wstępie zauważyć, że organ odwoławczy zreformował warunek V.2. zaskarżonej decyzji (punkt 16 niniejszej decyzji) dotyczący przeprowadzania kontroli szczelności zabezpieczeń systemu odwodnienia, drożności rowów i przepustów, szczelności ogrodzeń ochronno-naprowadzających uznając, że kontrole muszą być prowadzone przez cały okres eksploatacji inwestycji, począwszy od oddania drogi do użytkowania, a nie jedynie przez okres trzech lat, po roku od zakończenia inwestycji, jak zostało to wskazane przez RDOŚ w Katowicach. GDOŚ wskazał na konieczność przeprowadzania kontroli trzy razy w roku, tj. raz w okresie od 1 lutego do końca marca, raz w okresie od 1 maja do końca czerwca i raz w sierpniu (przed wiosennymi migracjami płazów, przed dyspersją młodych osobników i przed migracjami jesiennymi).

Z uwagi na zaplanowane działania minimalizujące, tj. nałożenie obowiązku wykonania stałych wygradzeń herpetologicznych, przepustów dedykowanych płazom, jak również zabezpieczenia zbiorników retencyjnych przed dostępem batrachofauny, organ odwoławczy uznaje za nieuzasadnione wprowadzenie konieczności monitoringu śmiertelności płazów na jezdni.

Biorąc pod uwagę, że zgromadzony w sprawie przed organem I instancji materiał dowodowy wymagał na etapie postępowania odwoławczego nieznacznych uzupełnień, przewidzianych granicami art. 136 Kpa i możliwym było w oparciu o niego przeprowadzenie pełnej oceny oddziaływania na środowisko i rozstrzygnięcie sprawy zarówno, co do okoliczności faktycznych jak i prawnych, a także brak w postępowaniu I instancji kwalifikowanych naruszeń procesowych, GDOŚ, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 i 2 Kpa, uchylił i w tym zakresie orzekł lub umorzył postępowanie I instancji w części, a w pozostałej części utrzymał w mocy decyzję RDOŚ w Katowicach z dnia 11 lipca 2016 r.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

- decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji;
- strona może wnieść skargę na niniejszą decyzję, zgodnie z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.), dalej Ppsa. Skargę wnosi się na piśmie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, w terminie 30 dni od dnia otrzymania decyzji;
- wnosząc skargę na niniejszą decyzję strona, zgodnie z art. 230 Ppsa, obowiązana jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Strona, co wynika z art. 239 Ppsa, może być zwolniona z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- stronie, zgodnie z art. 243 Ppsa, może być przyznane, na jej wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

z upoważnieniem
Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
Zastępcy Generalnego Dyrektora
Ochrony Środowiska

Mieczysław Koss

Otrzymują:

1. Zarząd Dróg Wojewódzkich w Katowicach reprezentowany przez pełnomocnika [REDACTED], AUTOSTRADA II Sp. z o.o., ul. 73 Pułku Piechoty 1, 40-467 Katowice;
2. Gómośląskie Towarzystwo Przyrodnicze, reprezentowane przez [REDACTED], ul. Św. Huberta 35, 40-543 Katowice;
3. Gmina Mierzęcice, w imieniu której występuje Wójt Gminy Mierzęcice, ul. Wolności 95, 42-600 Mierzęcice;
4. [REDACTED]
5. [REDACTED]
6. Pozostałe strony postępowania zgodnie z art. 49 Kpa.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach, Plac Grunwaldzki 8/10, 40-127 Katowice.